

RAMAZAN İMSAKİYESİ

Tarih	Güneş	Öğle	İkinci	Akşam	Yatsı	
19 Şubat 2026 Perşembe	05:52	07:12	12:53	15:56	18:24	19:39
20 Şubat 2026 Cuma	05:51	07:11	12:53	15:56	18:25	19:40
21 Şubat 2026 Cumartesi	05:49	07:09	12:53	15:57	18:26	19:41
22 Şubat 2026 Pazar	05:48	07:08	12:53	15:58	18:27	19:42
23 Şubat 2026 Pazartesi	05:47	07:07	12:53	15:58	18:28	19:43
24 Şubat 2026 Salı	05:46	07:06	12:52	15:59	18:29	19:44
25 Şubat 2026 Çarşamba	05:44	07:04	12:52	16:00	18:30	19:45
26 Şubat 2026 Perşembe	05:43	07:03	12:52	16:00	18:31	19:46
27 Şubat 2026 Cuma	05:42	07:02	12:52	16:01	18:32	19:47
28 Şubat 2026 Cumartesi	05:41	07:00	12:52	16:02	18:33	19:48
01 Mart 2026 Pazar	05:39	06:59	12:52	16:02	18:34	19:49
02 Mart 2026 Pazartesi	05:38	06:57	12:51	16:03	18:35	19:50
03 Mart 2026 Salı	05:37	06:56	12:51	16:04	18:36	19:51
04 Mart 2026 Çarşamba	05:35	06:55	12:51	16:04	18:37	19:52
05 Mart 2026 Perşembe	05:34	06:53	12:51	16:05	18:38	19:53
06 Mart 2026 Cuma	05:32	06:52	12:50	16:05	18:39	19:54
07 Mart 2026 Cumartesi	05:31	06:50	12:50	16:06	18:40	19:55
08 Mart 2026 Pazar	05:30	06:49	12:50	16:06	18:41	19:56
09 Mart 2026 Pazartesi	05:28	06:48	12:50	16:07	18:42	19:56
10 Mart 2026 Salı	05:27	06:46	12:50	16:07	18:43	19:57
11 Mart 2026 Çarşamba	05:25	06:45	12:49	16:08	18:44	19:58
12 Mart 2026 Perşembe	05:24	06:43	12:49	16:08	18:45	19:59
13 Mart 2026 Cuma	05:22	06:42	12:49	16:09	18:46	20:00
14 Mart 2026 Cumartesi	05:21	06:40	12:48	16:09	18:47	20:01
15 Mart 2026 Pazar	05:19	06:39	12:48	16:10	18:48	20:02
16 Mart 2026 Pazartesi	05:17	06:37	12:48	16:10	18:49	20:03
17 Mart 2026 Salı	05:16	06:36	12:48	16:11	18:49	20:04
18 Mart 2026 Çarşamba	05:14	06:34	12:47	16:11	18:50	20:05
19 Mart 2026 Perşembe	05:13	06:33	12:47	16:12	18:51	20:06

İmtiyaz Sahibi : Ömer Kıvrak
Sorumlu Müdür : Arda Mustafa Kıvrak
Editör : Kader Koca, Hüseyin ER
Dizgi Tasarım : Hüseyin Er
Basım Yeri : Çakmak Matbaası
İstiklal MahPalalı Süleyman cad.Canan
Sk.No:3/D - Osmaniye
ISSN : 3062-3146

İletişim : 05512611584 Ellek
Kasabası Aydınlar mahallesi kıvrak
Sk. No. 1
Instagram Aydınlar Dergisi
Facebook Ömer kıvrak
Tıktok @kıvrak80

AYDINLAR

Yerel Kültür Sanat Edebiyat Dergisi

AYDINLAR

Yerel Kültür Sanat Edebiyat Dergisi
Sayı:6. Yıl:2
MART 2026

Bu Sayımızda
YER ALAN
YAZARLARIMIZ

KADER KOCA
Abdullah AYDIN
SELAMI KURT
SERVET BARDAK
HACER TUNA
ERDOĞAN ÖNER
Abdullah ALTUNKUP
DURŞUN YEŞİLOĞLU
GÜL
Veli CUMA
Bekir DAĞSEYER
ÖMER KIVRAK
HATİCE ALTUNAY
MELEK AVCI COŞKUN
EMİNE ÖNDER
Hüseyin ER
SALİH ERDOĞAN
RÜSTEM AHRAZOĞLU
Gül AKÇAY
MEDİNE GÜLCAN
DR. MUSA GÜVEN
Bekir ASLAN
FİKRET ONAY
ÖMER DEMİR
ALİ KÖŞKER
HALE ÇELİK
MUHAMMED MERMER
CİHAH KİTİŞ
ADEM DEMİR

Bu Sayının Konuğu

YAZAR
ŞAIR
SENARİST
BESTECİ

REMZİ ÖZKAN

İÇİNDEKİLER

1. Remzi Özkan	Kader Koca	2
2. Abdullah Olmak	Abdullah Aydın	4
3. Bir Ananın Şehit Özlemi	Selami Kurt	5
4. Kalk gidelim Mezar Başına	Selami Kurt	6
5. Zaman Öyle Bir Zaman ki	Servet Bardak	7
6. Zulüm Eden Bırak Etsin	Servet Bardak	7
7. Okuyalım	Servet Bardak	7
8. Babam	Hacer Tuna	8
9. Dünya	Hacer Tuna	8
10. Verdiklerim	Hacer Tuna	8
11. Bu Şiiri	Erdoğan Öner	9
12. Karakoç'a Mektup	Erdoğan Öner	9
13. Ruhumun Derinlikleri	Abdullah Altunkup	10
14. Zamane	Dursun Yeşiloğlu	11
15. Eyvallahım Yok	Dursun Yeşiloğlu	11
16. Boşluğun Adı	Gül	12
17. Kalbin Yorulduğu Yerde	Gül	12
18. Ses Anlamsız İşitmeyene	Veli Cuma	13
19. Babam Ölmesin Anne	Veli Cuma	13
20. Her gün İki Ekmek	Bekir Dağsever	14
21. Dayı	Bekir Dağsever	15
22. M. Naci Menet	Ömer Kıvrak	16
23. Her Yazı Yazana Yazar mı Demeliyiz?	Hatice Altunay	18
24. Osmaniye'nin Düşman İşgalinden Kurtuluşu	Melek Avcı Çoşkun	19
25. Hissetin Mi?	Melek Avcı Çoşkun	19
26. Vatanın Adı 28 Mart	Emine Önder	20
27. Taşın Kıymeti	Emine Önder	22
28. Öğrenmenin Yaşı Yoktur	Hüseyin ER	23
29. Nasihat Gibi	Melek Avcı Çoşkun	24
30. Kısa Bir Öykü	Servet Bardak	25
31. Kırın Demir Düvmek gibi Hayat	Ömer Kıvrak	25
32. Turgay Tanülkü	Ömer Kıvrak	26
33. Oğul	Salih Erdoğan	27
34. Oğul II	Salih Erdoğan	27
35. Mevta Olacak	Rüstem Ahrazoğlu	28
36. Kel Fatma	Rüstem Ahrazoğlu	28
37. Gözden Uzak	Gül Akçay	29
38. Yokluğun Matematiği	Gül Akçay	29
39. Çok Sağdım İneği Dolduramadım Küleği	Medine Gülcan	30
40. Vardım Şu Alemi	Medine Gülcan	31
41. Sevdiğim	Medine Gülcan	31
42. Kıssadan Hisse	Anonim	31
43. Hiçlik Üzerine	Ömer Kıvrak	32
44. Depremzede	Dr. Musa Güven	33
45. Baktı Ağladı	Dr. Musa Güven	33
46. Sormaya Geldim	Mustafa Yeydem	34
47. Sorma	Mustafa Yeydem	34
48. Geriye Kalan Acı ve Gözyaşı	Bekir Aslan	35
49. Yeme Kul Hakkını	Bekir Aslan	35
50. Beklemeye Değersin	Fikret Onay	36
51. Değersin Yoksa Bende Biliyorum Gelmeyeceğini	Fikret Onay	36
52. Kırgınım	Ömer Demir	37
53. Sevgi Pınarı	Ali Köşker	37
54. Bu Nasıl Bir Yüzyıl	Hale Çelik	38
55. Ruhumun Göğünde Bi Sen	Muhammed Mermer	39
56. Ölüm	Cihat Kitiş	40
57. Şükela	Cihat Kitiş	40
58. Geldik Gideriz Ahiret Var	Adem Demir	40

Kader KOCA

Bu Ayın Konuğu

REMZİ ÖZKAN

O ÇOK YÖNLÜ BİR SANATÇI

Yüreğinin güzelliği bir yana onunla yan yana geldiğinizde konuya nereden gireceğinizi kestiremiyorsunuz bazen. Çünkü o kadar çok farklı konuyla sarmaş dolaş ki.

Senarist, şair, yazar, tv programcısı ve gazeteci Remzi ÖZKAN'dan bahsediyoruz elbette. Onun naif yüreğini, mütevazî kişiliğini keşfetmeniz için çok değil sadece birkaç dakika sohbet etmeniz yeterli.

Edebiyat dünyasına şiirle başlayan Remzi ÖZKAN günümüz hece şiirlerinin önemli isimlerinden. T.C. nin Yüzüncü Yıl Marşı Yarışması'nda finale kalanlar arasında yer almış ve bu yarışma için yazdığı sözler marş olarak bestelenmiştir.

Müzik dünyasına kazandırdığı birçok şarkının altında söz yazarı olarak imzası var. Ayrıca birçok yeni şarkının hem sözleri ve hem de müzikleri kendisine ait. Bunun dışında yayımlanmış şiir, roman, hikâye, araştırma ve masal kitapları mevcut. Edebiyat dünyasına güzel eserler kazandıran Özkan, basıma hazır yüzlerce kitabın daha sahibi.

Kendisini son dönemlerde çocuk edebiyatına adanmış durumda. Masal ve öykü olarak elliye yakın kitap hazırlamış ve bu alanda üretmeye devam ediyor. Hakeza şiirleri her gün gazete, dergi veya sosyal paylaşım sitelerinde karşımıza çıkıyor ve severek okunuyor. Kısacası; edebiyatın her alanında varım diyor adeta.

Remzi ÖZKAN'ın diğer bir uğraşı alanı da senaryo yazarlığı. Bugüne dek yirmi senaryonun doğması vesile olmuş. Senaryolarına göz attığımızda orada da farklı bir zenginlik göze çarpıyor. Bu alanda da çeşitliliği ve kaliteli hikâyeler oluşturmayı ilke edinmiş. Sıra dışı senaryolar üretmiş.

Gerek imza günlerinde gerekse şiir dinletilerinde de sık sık karşımıza çıkan

Remzi ÖZKAN “üretebildiğiniz kadar varsınız ve üretebildiğiniz kadar anılırsınız” diyor. Elbette ki bu kadarla da yetinmiyor yazarımız ve bunca yoğunluğun arasında günlük yayınlanmak üzere bir gazeteye şiir yazıyor. Haftada bir gün yayınlanan ve genellikle ünlülerle yaptığı röportajlarıyla da oldukça ilgi çekiyor.

Remzi ÖZKAN

Sevenlerini şaşırtmayı sürdüren Özkan, zaman zaman gazetelerde haber, zaman zaman bulmaca sayfalarında soru olarak çıkıyor karşımıza.

Ne diyelim...Bunca şeyi bir arada götürmek hiç kolay değil. Allah yardımcısı olsun. Çünkü böyle insanlar kolay yetişmiyor.

Remzi ÖZKAN

Şair/Yazar/ Senarist ve şarkı sözü yazarı

01.07.1969 tarihinde Tokat'ın Erbaa ilçesine bağlı İverönü köyünde doğmuştur. Şair, yazar ve şarkı sözü yazarıdır. Günümüz şarkılarından birçoğunun altında söz yazarı olarak imzası bulunmaktadır.

Remzi ÖZKAN
Kitaplarından bazıları

Serbest ve hece ölçüsünde yazılmış birçok şiiri mevcuttur. Şarkıları ve şiirleri gazete, dergi, radyo, televizyon ve internet sitelerinin yanı sıra birçok sosyal paylaşım sitesinde yayımlanmıştır. Şiirleri yurt dışında da birçok ülkede sevenleri tarafından takip edilmektedir.

Remzi Özkan, çok yönlü bir sanatçımızdır. Araştırma, şiir, hikâye ve roman kitaplarının yanında çocuk edebiyatı alanında da eserler vermektedir.

Edebiyatın hemen hemen her alanında verdiği özgün eserlerle adından sıkça söz ettiren Özkan, son dönemlerde senaryo çalışmalarına ağırlık vermiş olup bu konu üzerinde oldukça yoğun çalışmalar içindedir.

BESTELENE ŞİİRLERİ

Prangadayız-Yetiş Sevdiğim- Hayalin Bile Nazlanır-
Sevmez misin? - Kafala- Bir Sen Varsın-
Yalan Aşkıyla
- Bu Ateş isimli şarkıları Bestekâr Sayın Ceyhan Porsuk,
Bir İş Var İşin İçinde-Sessiz Devrim adlı eserleri Bestekar-yorumcu Sayın Fuat Bahçeci tarafından, Vay Dünya Vay-Kalpsiz- Ha Varmışım Ha Yokmuşum-Buranın Adı Tokat adlı şarkıları Bestekâr-Yorumcu Sayın Mehmet Kaya, Sıkıldım Yar adlı eseri Bestekar- Yorumcu Sayın Ali Ünen, Şu Mardin'in Uğruna, Şugar Kızlar ve Oy Yavrum Oy isimli eserleri, Bestekâr-Yorumcu Sayın Selahattin Cicim; Erbaa'ya Gelsen Yar adlı eseri Tokat yöresine has halay formatında TRT Türk Sanat Müziği Sanatçısı, Şef, Bestekâr Sayın Suat Yıldırım tarafından bestelenmiştir. Yine TRT'nin değerli sanatçılarından ses sanatçısı ve bestekâr sayın Necdet Çalış tarafından besteleri yapılan, sözleri Remzi Özkan'a ait 6 şarkılık bir albüm hazırlanmıştır. Albümde yer alan şarkılar: Dikenli Dallara Bülbül Tünemez, Yüreğimi Delen Kirpiğin Kaşın, Hazandır Her Mevsim Kâlp Otağında, Bahar mı Hazan mı Nedir ki İsmi, Ansızın Saçlara Karlar Yağsa, Yönünü Yitiren Garip Turnalar. Bunların dışında bestelenmekte olan 60'ın üzerinde yeni şarkının sözleri ve bazılarının da besteleri yine Remzi Özkan imzasını taşıyor.

YAYINLANMIŞ KİTAPLARI

- 1-Minyatür Şiirler (2007)- *Zinde Yayın ve Reklamcılık*
- 2-Mavi Adam Yeşil Kız (Şiir-2017) *Zinde Yayın ve Reklamcılık*
- 3-Şeytanın Türediği Ülke -sonun başlangıcı- (Araştırma 2021)- *Zinde Yayın ve Reklamcılık*
- 4-Karınca Fabrikası (Hikâye 2021) *Zinde Yayın ve Reklamcılık*
- 5-Gelin (Roman 2023) *DLS Yayınları*
- 6-Şeytanın Türediği Ülke – İnsanlığın Sonu 2030- (Araştırma 2023)- *Doksan dokuz Yayınları*
- 7-Vız Vız ile Bız Bız (Hikâye-2023) *Doksan dokuz Yayınları*
- 8- Kuş Yuvasından Çorba (Hikâye-2023)- *Doksan dokuz Yayınları*
- 9-Minik İtfaiyeci (Hikâye-2023) 1. Baskı-Diamond Yayın Group
- 10-Minik İtfaiyeci (Hikâye-2023) 2. Baskı-Erbaa Belediye Başkanlığı Kültür Yayınları
- 11-Minik İtfaiyeci (Hikâye-2023) 3. Baskı- *Zinde Yayın ve Reklamcılık*
- 12-Karpuz Çocuk (Masal-2025) *KDY. Yayıncılık*
- 13-Büyülü Göl (Masal-2025) *KDY. Yayıncılık*
- 14-Hayal Değirmeni (Dedemin Sürprizi) *Öykü-2025) KDY. Yayıncılık*

YER ALDIĞI ANTOLOJİLER

- 1-100. Yıl Marşı Şiirleri (İnönü Üniversitesi-Malatya)-
- 2-Türkiye Cumhuriyeti'nin 100. Yıl Marşı (Çekmeköy Belediye Başkanlığı-İstanbul)
- 3-Türk Dünyası Şairleri-Almanax-3 (Azerbaycan)
- 4-Erbaalı Şairler Antolojisi (Erbaa Belediye Başkanlığı Kültür Yayınları-1)
- 5-Bırakın Kızlar Okusun-
- 6-Kadınlar Ölüyor Dünya Utansın.
- 7-Biyografili Bulmaca Anı Kitabı (Mekin Gani PEHLİVAN).
- 8-Cumhuriyetin 100. Yılında İz Birakan Kalemler.

Kader KOCA

Abdullah AYDIN

ABDULLAH OLMAK

Abdullah olmak, Hadi gelin kitaptan önce Abdullah ismine bir bakalım. Abdullah" ismi, etimolojik olarak Arapça "Allah'ın kulu" (Abdu + Allah) anla gelir ve İslam dünyasındaki en köklü, en saygın isimlerden biridir. Bu ismi taşımak, hem dini hem de kültürel açıdan derin sorumluluklar ve sembolik anlamlar barındırır.

İslam inancına göre Abdullah ve Abdurrahman, Allah katında en sevilen isimler olarak kabul edilir. Bu durum, ismi taşıyan kişiye toplum içinde doğal bir saygınlık ve manevi bir kimlik kazandırır. "Kul olma" bilincini her an hatırlatan bir isimdir. İsim, doğası gereği kibri reddeden ve tevazuyu ön plana çıkaran bir karakter algısı oluşturur. Türkiye'den Endonezya'ya kadar tüm İslam coğrafyasında tanınan, yabancılık çekilmeyen bir isimdir. Modern ve popüler isim akımlarının aksine,

Abdullah ismi "zamansız" bir ağırlığa sahiptir; ciddiyet ve güven telkin eder. İşte "Abdullah olmak kitabı İsmi "Abdullah" olan 8 sahabe'nin birbirinden farklı özelliklerini esas

KİTAP TANITIMLARI

Alarak "Allah'a hakkıyla nasıl kul olunur?" sorusunun cevabını bulabilmemiz konusunda yardımcı olabilecek bir çalışma. O sahabeler ki Abdullah olmayı en güzel şekilde bize göstermiştir. Kitap, ismi geçen sahabelerin hayatlarını anlatan bir kitap olmaktan ziyade onların belirli bir yönünü esas almıştır. Yani bir biyografik eser değildir. Bu sahabeler şunlardır:

1. Abdullah b. Mes'ûd: Tevhid
2. Abdullah b. Amr: Ahlak
3. Abdullah b. Ömer: İbadet
4. Abdullah b. Abbas: İlim
5. Abdullah b. Selâm: Teslimiyet
6. Abdullah b. Zübeyr: Mücadele
7. Abdullah b. Cahş: Şehadet
8. Abdullah b. Ca'fer: Cömertlik

Onlar "Lâ ilahe illallah" dediler hayatlarıyla yaşayışlarıyla gerçek manada ABDULLAH oldular. Bizler dilimizle "Lâ ilahe illallah" diyoruz yaşantımızda bir ABDULLAH olamıyoruz, kitap bize Ne kadar Abdullah olabildik? Abdullah olmayı, adaletli olmayı, insanı, doğayı sevmeyi ne kadar başarabildik? Soruları da bize sorduruyor. Hepimize Abdullah olmayı nasip etsin.

İyi okumalar dilerim.

Abdullah AYDIN

Selami KURT

Gazeteci Yazar

BİR ANANIN ŞEHİT ÖZLEMİ

Anadır yüreği sevgi ve merhamet dolu, kanatlarını yavruları için açan toplayıp bağrına basan. Anadır yemeden içmeden yavrularını besleyip doyuran. Anadır cennet kapılarını açan ve anadır yüreklerine aşk ve ateşi koyan.

Bir ananın bir tek oğlu vardı. Gözü gibi bakar, kendine yoldaş eder ve dert ortağı yapardı. Oğlu büyüdü okudu liseyi bitirdi. Askerlik çağı gelmişti. Vatan savunması için bir gün köyünde asker uğurlaması yaptılar Güle oynaya uğurladılar askerlik hizmetine. Ama ananın yüreği yangın yerine dönmüş gözü gibi baktığı canından çok sevdiği oğlunun hasreti içini kavurur olmuş.

Ne bilsin okuma yok yazma yok seksenine ayak dayamış anam. Oğlunun mektupları gelir, köyde okula giden bir çocuk görse çağırır okuturdu. Dinlerken gözünde billur taneciklerine dönüşen yaşlar akardı. Askerin mektupları kesildi. Uzun zaman haber alamaz oldu. Köyde kimi görse

Yakut'tan haber sorar ama asker olduğu için bilgi alamazdı.

Ağır, ağır bir tek dayanağı olan bastonuna dayanarak, doğruldu, yılların çilesi hayatın yoruculuğu belini bükmüştü. Yavaş adımlarla ilerledi. Muhtarın kapısını çaldı. Muhtar “oğlumdan Yakut'tan haber geldi mi?” Diye sordu. Muhtar “anacığım gelir inşallah merak etme askerlik belki operasyonlara gitmiştir, yarın gider ilçeye Askerlik şubesine sorar sana haber veririm” dedi.

Anacığım ağır adımlarla bastonundan güç alarak evine döndü. İçinde bir sıkıntı var bir türlü rahat değildi. Günler geçiyor ama ananın gözyaşı dinmiyordu. Oğlu Yakut teröristlerin döşediği bir mayına basmış ve şehit olmuştu. Kara haber tez yayılır derler ya, uzun sürmedi bir gün askeri araç geldi. İçinde bir komutan yanında iki asker, muhtar kapıyı çaldılar.

Ana askerleri yaşlı gözlerle yavaşça kapıyı açtı. Askerleri görünce, oğlum gelmiş diyerek komutana sarıldı. Ancak oğlunun şehit haberini getiren komutan gözyaşlarını tutamadı, ne diyeceğini şaşırıldı. Bir yaşlı anaya nasıl bu haberi vermeli. Komutan kendini toparlayarak “Müjdeler olsun ana oğlum şehit oldu ”dedi. Ana birden düşer gibi oldu ve “vatan sağ olsun” oğlum diyebildi.

Köylüler Toplanmış al bayrağa sarılı bir ambulans geldi ve bir de askeri araç. Oysa hazırlık çoktan yapılmış şehidin mezarı kazılmıştı. Biçare ananın sağında ve solunda iki bayan asker kol kola girerek ambulansa götürdüler ve sonra şehitliğe doğru araç acı siren sesiyle yankılanırken mezarlığa vardılar. İncitmeden anayı indirip bir köşeye oturtular. Şehit Albayrağ'a sarılmış kokusu misk kokusundan daha güzel bir kokuyla herkes bu ne ola demeye başlamıştı.

—Devam—

Cennet kokuları yayılmıştı.
Şehidi törenle defnettikten sonra anayı evine getiren komutan göğsünde sakladığı al bayrağı ve şehadet Beratını anaya verdi elini öperek, gözünde dökülen katre, katre damlaları eliyle sildi. Helallik dileyerek ayrıldı. Orada bir manga asker bıraktı ve ilçeye döndü.

Günler ayları aylar yılları kovalıyor, şehit anası yaşlandıkça yerinde kalkamaz durumda şehit oğlunun mezarını ziyaret etmek istese uzak gidemiyordu. Bir gün köye birkaç genç geldi. Ana yolda birilerini göreyim de belki ömrüm yetmez şehidimin kabrini ziyaret edeyim kokusunu içime çekeyim dedi. Gençler durdu. Ananın hal hatırını sordular. Şehit anası olduğunu anlayan gençler kolundan tutup “gel seni mezarlığa götürüyüm şehidini ziyaret et bizde dua edelim anacığım” dediler. Ananın yaşlı gözlerinde bir sevinç doğdu. Birlikte arabaya bindiler ve Şehitliğe vardılar. Şehit Yakut'un kabri yapılmış baş taşında bir resmi künyesi yazılı ve Türk bayrağı dalgalanıyordu.

Mezarlıkta reyhan kokusuna benzeyen bir koku hâsil olmuştu. Şehidin kokusu her gün bir başka koku saçıyordu. Ana şehit Yakut'un mezarını toprağı öperek “Geldim oğul” dedi.

“Ben de pek yakında geleceğim”

Gençler yaşlı ananın daha fazla üzülmesine dayanamadılar. Alıp evine götürdüler ellerini öperek helallik ve dua diledikten sonra ayrıldılar. Ananın gözünde yaş dökülürken damda dalgalanan Türk bayrağı ilişti yaşlı gözüne baktı ellerini kaldırdı selam verdi ve şu sözü söyledi. Allah yolunda öldürülenler için “ölüler” demeyin. Hayır, onlar diridirler, fakat siz bilemezsiniz” Sonra oturdu bir köşeye sırtını duvara dayadı. Gençlerden biri geri dönmüştü. İçinde dökülen mısraları okumaya başladı.

Selami KURT

KALK GİDELİM MEZAR BAŞINA

Bir ana gördüm durur hep ağlar
Özlemiş şehidini yüreği yanar,
Başında yazması karalar bağlar
Anam kalk gidelim mezar başına.

Oğlu yirmisinde asker olmuştu
Yollarını gözler toyu kurmuştu
Kara haber geldi benzi solmuştu
Anam kalk gidelim mezar başına.

Bir asker görünce koştu kapıya
Komutan bayrağı asınca çatıya
Şehadet beratını, sundu anaya
Anam kalk gidelim mezar başına.

Kokusu yayılmıştı şehit askerim
Şehadet kokusu miski amberim
Nasıl dayanırım kuzum Ahmet'im
Anam kalk gidelim mezar başına.

Ay yıldız bayrağa sarılmış tabut
Kim ola gelenler giymişler kaput
Mehmetçik omzunda içinde Yakut
Anam kalk gidelim mezar başına.

Anam gözyaşını dökme ne olursun
Zalim tuzaklarını Allah'ım bozsun
Sana kurşun sıkan eller kurusun
Anam kalk gidelim mezar başına.

Bu topraklar şehit kanıyla dolu
Cennette bekliyor, açtılar yolu
Kurtoğlu, memleketim Anadolu
Anam kalk gidelim mezar başına.

04.01.2026

Selami KURT

Şair Yazar

Servet BARDAK

Zaman Öyle
Bir Zaman ki

Fakir isen hep çekersin
Zaman öyle bir zamanki
Dert üstüne dert eklersin
Zaman öyle bir zamanki

Herkes zenginleri tutar
Kimi atar kimi yutar
Kimi çalışmadan yatar
Zaman öyle bir zamanki

Yürek herdem kanar durur
Hüzün kasvet seni sarar
Gelen geçen seni yorar
Zaman öyle bir zamanki

Kimi sinsi kimi kinci
Kimilerde sahte dinci
Herkes diyor ben birinci
Zaman öyle bir zamanki

Bakmaz oğlun bakmaz kızın
Hiç kimseye geçmez sözün
Hanımdan çıkamaz izin
Zaman öyle bir zamanki

Kimi disko kimi barda
Kimi gezer hep diyarda
Kimi akli düşü yarda
Zaman öyle bir zamanki

Kimi borsada coşturur
Garibanlar hep koşturur
Serveti engel aştırır
Zaman öyle bir zamanki

Servet BARDAK

Zulüm Eden
Bırak Etsin

Bırak yahu insanları
Zulüm eden bırak etsin
Düşün sen hep yarınları
Zulüm eden bırak etsin

Kıran kırsın bırak kırsın
Vuran vursun bırak vursun
Hak Adalet daim varsın
Zulüm eden bırak etsin

Edilen zulümler sürmez
Pişmanlıklar fayda etmez
Zalımın ocağı tütmez
Zulüm eden bırak etsin

İyileştir sen yarayı
Yüreğinde kur sarayı
İnsanlarla yap arayı
Zulüm eden bırak etsin

Servet boş verdi her şeyi
Kırdı insanca gişeyi
İstiyor artık neşeyi
Zulüm eden bırak etsin
Servet BARDAK

İstanbul

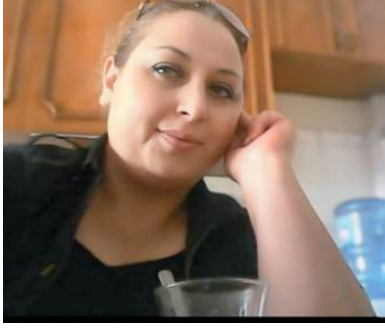
Martılar uçuşuyor bir musiki sesinden
Dalgalar dans ediyor coşar sevgi selinden
Bam telim şahlanıyor bu ilin sevgisinden
Büyüledin sen beni koca şehir İstanbul

Gezip dolaştım doya sanki gördüm bir
rüya
Haliç'te tüm gemiler yelkeni atmış suya
Boğazı seyir etim gönlümce doya doya
Büyüledin sen beni koca şehir İstanbul

Fatih'ten Eminönü, Kasımpaşa arası
Beyoğlu'nun içinden güzeldir Tarla başı
Büyük güzeldir şehir altındır derler taşı
Büyüledin sen beni koca şehir İstanbul

Verir daim heyecan boğazı sanki mercan
Adalara giderken gezip dolaştım her an
Gözleri kamaştırır mutlu oluyor insan
Büyüledin sen beni koca şehir İstanbul

Servet BARDAK

Hacer TUNA

***** BABAM *****

Bak yine geldi o zemheri Kasım
Bitip tükenmedi karadan yasım
Boynum bükük kaldı çıkmıyor sesim
Çaresiz biçare kalmışam Babam

Nedensiz akar mı gözlerden yaşlar?
Sırtımı döndüğüm arkadan taşlar
Sensiz geçti nice baharlar kışlar
Boşalan dünyada dolmuşam Babam

On sekiz yıl oldu içimde acın
Yaralar sızılar derin bir sancın
Saranım olmadı yoktu ilacın
Hasret ateşinde solmuşam Babam

Beni bu âleme niye getirdin
Sanki gün mü gördün kendin yitirdin
Ben sana doymadan ömür bitirdin
Ne yaşıyor nede ölmüşem Babam

Tuna'mın dertleri çoğalır bitmez
Hayalin önümden bir dem ki getmez
Elim uzatırım ellerin tutmaz
Azrail kapısın çalmışam Babam

Hacer TUNA

DÜNYA ""

Ağarttın başımda saçım telini
Eksiltmedin gözden akan selini
Uzatıp vaktinde bana elini
Vermedin benimle el ele dünya

Düğüm düğüm oldun boğaza tıktın
Hayalim umudum devirdin yıktın
Hep dikenler dizdin canımı yaktın
Sermedin önüme gül ele dünya

Üstüme fırtına boranı esti
Bağladı yolumu bentledi kesti
Yandırdı sinemi dağladın besti
Görmedin nârımı kül ele dünya

Zorlu yokuşlarda yordun dizleri
Kaldı yüreğimde derdin izleri
Talihim kuruttu göy denizleri
Dermedin cebime pul ele dünya

Çoğu hiç görmedim azın kararda
Gönlüm âhuzarda Tuna'm firarda
Boşa geçti ömür her gün zararda
Germedin sırtıma çul ele dünya

H.T

***** VERDİKLERİM *****

Kimine dost oldum kahır sundular
Akan damlalara nehir sundular
Getirip ağular zehir sundular
Soframda önüne bal verdiklerim

Koymadık dar günde kapı önünde
Yetiştik imdada zorlu gününde
Çıkara satıldık yolun sonunda
Elimle cebine pul verdiklerim

Vicdanla yürüdük zahmet çekende
Nankörünen itde birdi tikende
Haksızlık önünde yaşlar dökende
Adaletsiz oldu yal verdiklerim

Artık muhabbeti kesek aradan
Tuna'm havel etti görsün yaradan
Açıp su sinemi attım oradan
Beni hiçe saydı sol verdiklerim

H.T

Erdoğan ÖNER
Vakâri

BU ŞİİRİ

Yine duramadım kalemi aldım
Ağlayarak yazdım oy bu şiiri
Geçmişini düşündüm hayale daldım
Gönül kulağında duy bu şiiri

Okurken gözünde olmasın perde
Seni anlatıyor kalem her yerde
İpek işlemeli mendile sar da
Kalbiyin üstüne koy bu şiiri

Sıcak yağ misali dağılayıp akan
Gönlünü gönlüne bağlayıp akan
Sevgiliye doğru çağlayıp akan
Örnek alsın İrmak çay bu şiiri

Sevdanın ağına nasıl düşmüşüm
Umutla peşinden nasıl koşmuşum
İster isen dağıt nasıl pişmişim
Okusun mahalle köy bu şiiri

Kalbimin sesini dinlemedinse
Izdırap içinde inlemedinse
Seni sevdiğimi anlamadınsa
Deli biri yazmış say bu şiiri

Dikkatli okusun dersini alsın
Gönülden tutulmak nasılmış bilsin
Okuyan kendinden birşeyler bilsun
Vakari'nin diye yay bu şiiri

Erdoğan Öner (Vakâri)
27 Haziran 2025

KARAKOÇ'A MEKTUP

Silah kalem olsun hedefi gözden
Vur emri vermiştin vurdum üstadım
Şiiri yazarken yürekte özden
Ver emri vermiştin verdim üstadım

Bir durgun göl idim döndüm taşkına
Yer etmiştim gönlündeki köşküne
Ben yaşadım Mihriban'ın aşkına
Er emri vermiştin erdim üstadım

Şiir oku sözlerinden alana
Koşarak git sana santim gelene
Bilmediğin varsa gidip bilene
Sor emri vermiştin sordum üstadım

Sen yazmıştın ben yazmadım Hasan'a
Hiciv yazdım damarıma basana
Fidan olsa haksızlığa susana
Kır emri vermiştin kırdım üstadım

Seninle tanışmak kısmet değilmiş
Ustasın önünde kimler eğilmiş
Taklitçi olanlar birbir dağılmış
Gör emri vermiştin gördüm üstadım

Unutursun dedin kolay olmaz ki
Senden önce kimse akla gelmez ki
Temelden yazmayan şiir bilmez ki
Ör emri vermiştin ördüm üstadım

Eğriyi tanıma doğrudan kaçma
Kibire kapılıp yüksekten uçma
Dikeni batsada bağ bahçe seçme
Gir emri vermiştin girdim üstadım

Vakari'yim senin yoluna düştü
Bana yol gösteren eline düştü
İncitme dediğin gülüne düştü
Der emri vermiştin derdim üstadım

Erdoğan Öner (Vakâri)

Abdullah
ALTUNKUP

RUHUMUN DERİNLİKLERİ

Geçip giden aylarla vedalaşıp yeni gelenlere hoş geldin demek de sıkıyor be insanı bir süre sonra. Yaşlandıkça tarifi imkânsız bir duygu yoğunluğuna girip bu hâli tanımlayamamak; hiç kimsenin kullanmadığı bir kelime icat etme hissi uyandırıyor belleğimde.

Sadece ve sadece sonbaharın gözdesi Eylül'e hoş geldin demek ve sadece onunla vedalaşmak istiyorum. Gönlümde vedalaştığım insanların sayısını çoktan unuttum bile. Şimdi oturup geride kalan mevsimlerin ve ayların hesabını yapacak değilim aslında. İnsanları mı? Asla.

Gidene ağlamak, bahanelere sığınmak, keşkelerle nefes alacak yaşı çoktan geçtim vesselam. Yaşanmışlıklarla biriken anı yığını zaman zaman gözümün önüne gelip zihnimde canlanınca ne yazı ne de kış manasız bırakıveriyor. Acizliğin dibine kadar yaşamak bu olsa gerek. Ruhumun izbe sokağına gömdüğüm ne de çok kişi var. Sonbahar son demlerini yaşarken hissizleşti yine gönlüm. Neden diye sormayın. Anlatıyorum işte, yavaş yavaş. Bazen cam kırıkları yutmuşçasına sancılanıyor yüreğim. Unutmak istedikçe önümde beliren yüzler korku filmlerini aratmıyor desem yeridir. Ne korkmaktan bıktı beyhude yüreğim ne de izlemekten bıcaacak bu durumda.

Hâlîm viran olmuş, meyhane meyhane dolaşan bir müptezel görünümünde. Bir anda kuracağım cümlelerden doğacak anıların ağırlığına ne kalbim dayanabilir ne de bedenim. İtirafından hiç de gocunmuyorum. Bunu arsızlık olarak telaffuz edenlere de tek kelime etme mecburiyetinde hissetmiyorum kendimi. Gönül her mevsimde esrarlı hatıralar barınağıdır aslında. Değişen adreslerde unutulmaya mahkûm edilmiş, yaş almış, yaşlandığını zanneden bedenler; hâlâ dinç görünen gönüllere gıpta ile bakmaya devam ediyor. Ruh hep diri, ne var ki bedenler hayat emaresi için bir kıvılcım bekler durur.

Alev almak için çakmak taşına gerek duymaz âşıklar ordusu. Hatıralar birbiri ardına geçip giderken gözlerin önünden, beyhude yaşayan bir sarhoş gibi hisseder sevdalı. Kalbin yerinden fırlayacak kadar hızla attığı zamanlarda ağızımızı sıkı sıkı kapattığımız anlar da çoktur, değil mi?

Dişler birbiriyle kıyasıya bir mücadeleye girdikçe kalp, yaşam ile ölüm arasında gidip gelmeyi aşk olarak tanımlıyordur belki de. Parçalandı parçalanacak. Durdu duracak. "Unuttum" demenin bile hatırlamak olduğu bir dünyanın avare âşıklarının, zemheri ayazı yemişçesine yüreği titriyordur bir yerlerde. Buna eminim.

Öyle bir an gelir ki binlerce hatıranın içinde, sonsuz bir hayal âlemiyle seyyah olur; hem âşık hem de maşuk. Çam ağacının yapraklarının yağmurdan koruyamayacağını bile bile sığınılır mesela. Reçine kokusu, yağmurla kucaklaşmış toprak kokusunun verdiği hazzı beraber tattırır sevdalılara.

Meşe ağaçlarına tırmanmış asmadan salkım salkım üzüm uzatır adam aşkına. Kar, kalbi üşütmeye cesaret edemez ama bedene sinyal gönderir: "Sevdana sarıl ve ısın," diye. Özlem...

Bıkmadan usanmadan adımlamak.
Onlarca saatin saniyeler kadar sürdüğünü zannetmek.

Vedalaşma.
Geriye bakarak atılan adımlar.
Boşluğa basan şaşkın ayak.
Sert bir düşüş.
Onlarca diken.

Islanmış elbise içerisinde buhar atan bir kalp. Canlanan az önceler. Hayal edilen az sonra ve yarınların tadı. Resimden resme bakışmanın hazzı. Kısa bir telefon kaçamağı. Arkadan gelen kalın bir sesle oluşan ürpertinin tarifi imkânsız lezzeti; hem de isot yutmuşçasına.

Geçip giden yıllar. Bulutlarda beliren unutulmaz yüz. Bazen, kır çiçeklerinin arasındaki ihtişamlı papatya gibi bir duruşu vardı. Küçük bir çakıyla canını ne kadar yaktığımdan habersiz, adını kazıdığım çınar ağacından özür dileme isteği.

Yaşanılan sevda kadar hatıralar da özeldi. Belli ki karanfil kokusu tam da sevdayla güzeldi. Ruhun içerisinde saklanmakta olanları hatırlamak için bulut aramak, resimleri taramak, aynı havayı solumak beyhude.

Geçmiş, geçmişte kaldı azizim. Eskiye rağbet olsa bit pazarına nur yağardı dostum. Anı, anında yaşa paşa.

Abdullah ALTUNKUP.
Isparta

Dursun YEŞİLOĞLU

ZAMANE

Kimler dost, kim düşman bilinmez oldu
Ahir zaman oldu zor bu zamane.
Sevdanın değeri görülmez oldu
Gerçek sevenlere, dar bu zamane.

Mazlumları taşa tutan tutana
Dost diye bilirsin döner yılana
Her taraf bozulmuş, benzer plana
Cehennem ateşi kor bu zamane.

Bebekleri öldürürken caniler
İşte bunlar zalimden de zalimler
Vicdanı çürümüş, ruhsuz hainler
Derinden derine kir bu zamane.

Kavgalar, savaşlar bitmek bilmiyor
Musibet dünyadan kalkmak bilmiyor
Acılar bir türlü gitmek bilmiyor
Cefası tükenmez zar bu zamane.

Masumiyet kisvesine bürünür
Malı ile mülkü ile övünür
Çok insanlar gördüm âlim görünür
Zırrıkı cehalet tor bu zamane.

Âşık Dursun bir kez barışmadım
Hâlimden anlayıp alışamadım
Birgün yüz vermedi tanışamadım
Bana düşman, ele yâr bu zamane.

Âşık Dursun YEŞİLOĞLU

Kült ve Turizm Bakanlığı Halk Aşığı
Halk Şairi Halk Ozanı

EYVALLAHIM YOK

Çağrım var dostluğu bilmeyenlere
Sahte yüzünüze eyvallahım yok.
Çağrım var gerçeği demeyenlere
Yalan sözünüze, eyvallahım yok.

Dudağıma süremem zenzem olsa da
Yüreğim kavrulsa içim yansa da
Sarmayın hiç beni İpek olsa da
Sizin bezinize, eyvallahım yok.

Dost gibi görünür, dönünce taşlar
Sahtedir bakışlar kirpikler kaşlar
Timsah gözyaşları döktüğü yaşlar
Fersiz gözünüze, eyvallahım yok.

Bilmişlik yapıp ta hava atanlar
Kibir sofrasından lokma yutanlar
İnsanlığın çıkırından çıkanlar
Yalan tezinize, eyvallahım yok.

İlim, İrfan, çeşmesinden su içtim
İçtim sarhoş oldum kendimden geçtim
Aşkın seyyahıyım, yollara düştüm
Sahte izinize, eyvallahım yok.

Gizlemem doğruyu sözüm aşıkâr
Aşk ile yanarım közüm aşıkâr
Kucağımda öter sazım aşıkâr
Paslı telinize, Eyvallahım yok.

Cahilin sözünü üstüme almam
Fitnenin, fesatın, tarafı olmam
Gönül bilmeyenin yanında kalmam
Vıcık kalbinize, Eyvallahım yok

Çabasız, çilesiz laf ebeleri
Gönül kırıcılar, kin gebeleri
Dursun, nerden alır bu hibeleri
Plan özünüze, Eyvallahım yok.

Âşık Dursun YEŞİLOĞLU

BOŞLUĞUN ADI

Boşluğun bir adı olsaydı
Beni çağırırdı
Seslenmeden bile
Dönüp bakardım.

Çünkü bazı yokluklar
İnsanın adını bilir
En çok da
Herkes varken yalnız kalanların.

Kalabalıklar içinden geçtim
Bir çarpışma bile olmadı
Kimse bana değmedi
Ben kimseye çarpmadım
Meğer var olmamak
Ne kadar ustalık istiyormuş.

Geceyle konuşmayı öğrendim
O da benim gibi
Kimseye anlatmıyor derdini
Ay'a bakıp susuyor
Yıldızları bahane ediyor.

Eğer bir gün
Beni bulamazsan
Bil ki kaybolmadım
Sadece
Herkesin baktığı yerde olmamayı
Başardım.

Rumuz: Gül

KALBİN YORULDUĞU YERDE

Kalp yorulunca
Dünya biraz sessizleşir
İnsan her şeyi duyar
Ama az şey ister.
Bir bakış yeter

Bir "buradayım"
Bir omuz
Bazen bütün hayat
Bu kadar küçülür.

Kimse kusursuz değil
En çok sevenler
En çok dağılanlardır
Ama yine de
Toplanmayı bilirler.

İnsan kırıldığı yerden
Sertleşmez hep
Bazen yumuşar
Daha çok anlar
Daha az yargılar.

Eğer bugün
İçin biraz ağırsa
Bil ki kalbin hâlâ çalışıyor
Çünkü taş olanlar
Hiç yorulmaz.

Rumuz Gül

Veli CUMA

SES ANLAMSIZ İŞİTMEYENE

Dibini aydınlatmayan mum gibiyim
Göz faydasız görmeyene
Ses anlamsız işitmeyene.

Kurmuşlar kocaman bir sahne
Vuran vurana
Kıran kırana
Her şey para
Numara
Tehdit, şantaj, iftira.

Lüks arabalar, saraylar
Çalsın sazlar, oynasın kızlar
Emmi yok, dayı yok
Ana yok, baba yok
Dostluk yok, dayanışma yok
Orada sadece ben var.

Bağırıyorum, sesimi kimse duymuyor
Ağlıyorum, en yakınımdaykiler görmüyor.
Eşim, oğlum, kızım, gelinim, damadım.

Veli CUMA

BABAM ÖLMESİN ANNE

Babamı hastahaneye kaldırmışlar
Sen telaşla yürüyorsun önümde
Ben ise kuş yüreğimle koşuyorum,
Ve Tanrı'ma yalvarıyorum.
“Babamı koru,
Ona yardım et Tanrı'm,
Onu bize bağışla...” diye
Babasız kalmaktan korkuyorum.
Birden duruyorsun yürürken
Gözlerime bakıyorsun
“Babandan umut yok!
Bundan böyle evin erkeği sensin!”
Diyorsun.
“O nasıl söz anne?”
“ Babandan umut yok ne demek?”
“Ne demek evin erkeği sensin?”
“Yoksa öldü mü babam?
Babam öldü mü?”
Birden gözlerim kararıyor
Toprak kayıyor ayaklarımın altından
Bağı çözülüyor dizlerimin
Düşüyorum, üşüyorum.
Düşünmez misin anne?
Henüz çocuğum ben
Küçüğüm, daha ilkokul öğrencisiyim.
Nasıl taşıyım bu ağır yükü?
Altından nasıl kalkarım?
Sözlerin;
Zehirli hançer yüreğime saplanan,
Ve alınma sıkılan domdom kurşunu.
Babam ölmesin anne
Erkeklik onda kalsın
O ölmesin ki ben yeniden dirileyim

Veli CUMA

Bekir DAĞSEVER

HERGÜN İKİ EKMEK

İşyerimizin değişmeyen birer parçaları gibiydik. Her gün aynı işi, aynı eşya, aynı yüzlerdi gördüklerimiz. Değişen tek şey, her maaşın gelmesiyle çoğumuzun gelecek ayı nasıl getiririz kaygısından kızaran, elmacık kemiklerimizin haliydi. Aybaşlarının gelmesini hiç istemezdik.

Biz bordro mahkûmları, her ay kesintisiz yaptığımız, bankaların kredi kartlarını su ve elektrik faturalarını ödemekti. Hem ödentilerimi ödemek, hem başka işlerimi görmek için, iş yerinden öğle paydosuna ilaveli bir iki saat izin alarak, çarşıya çıktım. Hani mecbur olmasam diyorum çarşı denen merete...

Büyük kentlerin bu amansız acımasız sosyal baskısından kurtulmak nerdeyse imkânsız. Orta direk denen küçük esnaf, işçi memur, hepsinin kaygısı, sevinci, kederi aynı sayılırdı. Bunları düşünme düşünme Bankalar Caddesi'ne doğru yürümeye başladım.

Yol boyunca çevredekilerin kimi neşeden, kimi sudan bahanelerle kahkaha atanları, evhamlı adımlarla koşuşturmaları, bastonuna dayanmış taşlı tarla yolcusu ihtiyarları, isterik bakışlarla çevreyi rahatsız eden kurtları, işsizlik kaygısıyla dolaşan insan selinin içinden akarken, birde baktım ki; Ziya Paşa Parkı'ndan Kale Kapısı'na gelmişim. Çoktandır uğramadığım yarı uykulu ayakkabı boyacısı, Şekerci Dedeyle göz göze geldik.

Kale kapısının önünde biraz camii cemaati, onların az ilerisinde evine ekmeğe götürmek için iş bekleyen ırgatlar, hemen yanı başında değişmeyen nakaratlarıyla bağırarak sokak satıcıları... Birileri buraya çekerek mi getirdi, yoksa ben mi geldim. Bunun bile bilincinde değildim. Ama tek bildiğim arada bir uğradığım boyacıydı. Boyacının saçları yıllardır aynı beyazlıktaydı. Çocuklara da büyüklere de şeker verdiğinden, ona herkes Şekerci Dede diyorlardı. Çocukların Şekerci Dedesi bizimde dedemiz olmuştu.

Şeker Dede yarı uyur gözlerini sık sık yumuyor, uykusuz olduğunu hemen fark ettiriyordu.

Beni görünce gözlerini kıpırtarak yüzüme baktı. Yanındaki iskemleye oturdum. Bir terlik uzattı. Verdiği terliği ayağıma giyerken oda ayakkabılarının ipini çözüp boyamaya başladı. Boyama işi bitip iş cilalamaya gelince, birazcık bekleyeceksin, vakit geldi dedi.

Hemen yanındaki poşeti kaptığı gibi, Kale Kapısının duvarına tırmandı. Ben meraklı gözlerle onu izliyordum. O poşetin içindeki ekmeğin kırıntılarını, duvarın üstüne serpti. Önce birkaç serçe geldi. Serçeler birkaç hecelik ötüşlerini sıklaştırdı, duvarın üstü bir anda kuşlar karnavalına dönüştü. Bir hayli güvercin, birçok şehir kumrusu ailesi. Serpilen yemleri iştahla yemeye başladılar. Şekerci Dede elini alnına götürüp kuşlara iyice baktı. Kendi kendine "Allah Allah, bizim yelpesek " yok dedi.

Ben onu izlerken, şu Şeker Dede ne garip adam, sevgisini ikiye ayırmış, en fazla kuşları sonra çocukları seviyordu. Herkes onun garip fikirleriyle ortak olup konuşmak istiyor. Fakat o "ben ne bileyim. Ben ne anlarım" gibi sözlerle geçiştiriyordu. Yanıma döndüğünde yüzündeki ifadeden ezik ama sevinçler içinde yüzdüğü belliydi.

—Devam— →

Hemen konuşmaya başladı;

“Bir gün şu yandaki parkın içinde yaralı bir güvercin buldum. Sanırım bir çocuk sapanla yaralamıştı. Onu yakalayıp getirdim. Birkaç gün yanımda bir kutunun içinde misafir ettim. Burada kaldığı sürede hem yaralarını ilaçladım, hem de besleyip suladım. O bana, bende ona alışmışım. Daha sonra onu geldiği ortama bırakmam gerektiğini düşündüm. Önüne de biraz yem dökerek, onu biraz önce yem döktüğüm yere bıraktım. Döktüğüm yeme önce serçeler, sonra güvercinler kumrular gelmeye başladı. Ben her gün bakkaldan iki ekme alıyor, onları küçük küçük ufalayıp, oraya döküyorum.”

“Parkta bulduğum güvercin bana kuşlara yem vermeyi öğretti. Bende bunu, seve seve yapmaya başladım. Kanadının kırık oluşundan, diğer kuşlar gibi sağlıklı uçamıyordu. Bu yüzden ona yelpesek diyordum. Bu gün yelpeseği göremedim” dedi ve geçmişinden anlatmaya başladı.

“Çocukluğumuzda sapanla kuşları kovalardık. Kimini vurur kimini yaralardık. Her yıl incirler olgunlaştığı da küçük ama çok yağlı incir kuşları gelirdi. Bunlardan her gün beş on tane vururduk.

Hele av mevsiminin bereketli geçmesi için, büyüklerimizden öğrendiğimiz:

Eş getir, beş getir
Yağlı yağlı dös getir.

Teleklerin yağlı kokusu yayılınca, çok av vurulacağına inanırdık. O zamanlar sapanları elimize aldık mı, o bahçe senin, bu bahçe benim, karatavuk, sarı bülbül, Arap bülbülü, baştankara, ne görürsek onu avlardık. Yalnız sarı bülbül ve gökte semah dönen arı kuşları yükseklerde konduğundan, onlardan az vururduk. Şimdilerde çocuklukta yaptığımın büyük bir hata olduğuna, inandım, çok pişmanım, belki şu an ki duruma o kuşları vurduğumdan düştüm.” dedi.

Benim sefil yelpeseğim, bir sapan taşına hedef oldu gelmedi, diyerek söylendi. İşinin geri kalanını bitirmek için yerine oturdu. Kısa bir sessizlikten sonra yine konuşmaya başladı.

“Yeğenim; Ben bir zamanlar hayat dolusu birisiydim, insanlara iş ekmek verir, düşenin elinden tutardım. Bir kere tekerin ters dönmeyi versin. Teker tersine dönmeye başlayınca, kim dost, kim düşman, ancak o zaman anlıyorsun “Hanya'yı Konya'yı” o zamanda tavşan yamacı geçmiş oluyor.

İşlerim ters gidince atölyem kapandı. Çevremdeki iş, ekmek, verdiğim insanlar birer ikişer dağıldılar. Sonunda eşimde çocuklarım da terk etti. Ben insanlardan hep kötülük, acımasızlık, ihanet gördüm. Fakat ne şu duvarın üstünde yem yiyen kuşlardan, nede çocuklardan, hiçbir zarar görmedim.”

Bekir DAĞSEVER. Şair/Yazar

Bekir DAĞSEVER

DAYI

Bir dayım vardı ki eser yağardı
Alevlendi dindi közün be dayı
Sinirlenir kum çuvalı döverdi
Çalkalandı dindi hızın be dayı.

Kurardın masayı! içerdin ayran
Düğünde köçektin olurduk hayran
Tütünle ciğerin ederdi bayram
Tutmaz oldu şimdi dizin be dayı.

Siyasete girdi günün birinde
Fabrikalar kurdu miting yerinde
Oy topladı, Anadolu kırında
Kimseye geçmedi nazın be dayı.

Dostların gelirdi keserdin kuzu
Döküldü saçların oldu bir yazı
Nefreti makamda çalardın saz
Aynı nakarattı sözün be dayı.

Kimse yan bakmazdı bizim haneye
Mektuplar yazardı aşkı Döne'ye
Ben hacmiyim derdi güzde seneye
Hiç bitmezdi yazın güzün be dayı.

Avare durmazdı bulurdu uğraş
Hep tuşa gelirdi yaparsa güreş
Günübirlik her gün olurdu tıraş
Şimdi savruluyor tozun be dayı.

Bu filmde bitti kapandı perde
Dayılık, mayılık kalmadı serde
Dostların çok idi hani ya nerde
Yola bakar oldu gözün be dayı.

Üç karıdan sonra getirdi dördü
En küçüğü şirret kafayı kirdi
Şimdiki durağı düşkünler yurdu
Hazırlanır artık bezin be dayı.

Bekir DAĞSEVER

Mustafabeyli'den Bir Sanat Yolculuğu Mehmet Naci MENET

Mehmet Naci Menet Ceyhan'ın Mustafabeyli kasabası; gerek ses sanatçıları gerek tiyatro ve sinema sanatçıları yetiştirmiş, sanata duyarlı bir beldedir.

Recep Keskin (ses sanatçısı), Beyza Nur Önispir (sinema filmlerinin başrol oyuncusu), Nevzat Hatipoğlu (usta bir tiyatro oyuncusu) Kadir Çolak, birçok öğrenci yetiştirerek sanat camiasına kazandıran Mustafabeyli beldesinin yetiştirdiği ulusal sanatçılardandır. Şimdi tanıtacağımız sanatçı ise Mehmet Naci Menet'tir.

Mehmet Naci Menet, aslında bir kahvehanede çay demleyen bir ocakçıydı. Günlük yaşantısı espri dolu, şen şakrak; gülen ve güldüren bir adamdı. Ancak bu yönü uzun süre kimsenin dikkatini çekmemişti.

Mehmet Naci Menet şiirler yazıyor, fakat yazdığı şiirleri şiir severlere ulaştıramıyordu. Tiyatroya ise büyük bir ilgisi vardı. Aynı beldeden oyuncu olan sanatçı Kadir Çolak ve ekibi kasabaya turneye gelmiş, Çok Programlı Lisesinde sahne alacaklardı. Aslında Mehmet Naci, Kadir Çolak'ı tanıyordu ancak aralarında yakın bir samimiyet yoktu.

Oyunun sahneleneceği gün, kahverengi takım elbisesini giyerek erkenden Çok Programlı Lisesine gitti. Ekiple tanıştı ve sanki o ekibin bir üyesiymiş gibi, sanatçı edasıyla kimi zaman sahnede kimi zaman kuliste sanat ekibiyle kaynaştı. Hazırcevap oluşu, esprili tavırları, jest ve mimikleri oyuncu Kadir Çolak'ın dikkatini çekti. Kadir Çolak o an, "Yazdım seni kafama." dedi.

Devam →

Bir gün Mehmet Naci Menet'e bir telefon geldi. Arayan Kadir Çolak'tı. "Oyuncu olmayı çok arzu ediyordun, hâlâ istiyor musun?" diye sordu. Mehmet Naci hiç düşünmeden, "Evet, çok istiyorum." dedi. "Hazır ol." dedi Kadir Çolak. "İki gün sonra Mustafabeyli'de olacağım." Buluştular. Çaylarını yudumlarken Kadir Çolak ona tiyatroculuğu anlattı. Ardından rolünü verdi ve "Çalış." dedi. Bir süre sonra prova yaptıklarında, sanki kırk yıllık bir oyuncuyla çalışıyormuş hissine kapıldığını ifade etti. Hiç tereddüt etmeden Mehmet'e rolünü tarif etti, sahneye koydu ve şöyle düşündü: Yapabilir mi, yapamaz mı diye hiç düşünmedim. Çünkü biliyordum ki tarif ettiğimden daha iyisini yapacaktı. Mehmet, ocakçılıktan sanatçılığa adım atarak oyunlarda yer almaya başladı. Bir yandan tiyatro hakkında bilgi edinerek profesyonelliğe doğru ilerliyor, bir yandan da şiir yazmaya devam ediyordu. Artık tanınmaya başlamıştı.

Bir gün Uluslararası Türk Dünyası Şiir ve Müzik Festivali'nden davet aldı ve ilk kez şair kimliğiyle, usta şairlerle birlikte sahneye çıktı.

Daha sonra bir film çekilecekti. Filmin yönetmenliğini Kadir Çolak ve Fatma Akyüz Güher birlikte üstlenecekti. Köyün delisi karakterini canlandıracak ve filmin ağırlığını taşıyacak bir oyuncuya ihtiyaç vardı. Kadir Çolak hiç düşünmeden "Mehmet Naci" dedi. "Yarım Kalan Hatıralar" adlı filmin çekimleri başladı.

Mehmet Naci, tiyatrodaki başarısının da ötesine geçerek performansıyla hem çekim ekibinin hem de izleyicilerin gönlünde taht kurdu.

Yaklaşık on yıl önce çıkılan bu sanat yolculuğuna Mehmet Naci Menet, bugün hâlâ aynı heyecanla devam etmektedir. Çay demlemeyi ve demlediği çayları ikram etmeyi ise hiçbir zaman bırakmamıştır.

6. Akdeniz kültür sanat günleri etkinliğinde (OŞYAD) programımızda sevgili Mehmet Naci Menet ile tiyatro oyununda tanıştık.

Aydınlar kültür sanat dergisi olarak. Kendisini dergimizin sayfalarında misafir ettik .

Yakın zamanda tanışmamıza rağmen güzel gönlünü tanıdık inşallah kendisine kişilik ve hayat yaşantısında başarılar dileriz.

Sayfalarımıza renk kattı teşekkür ederiz.

Ömer KIVRAK

Hatice ALTUNAY

HER YAZI YAZANA YAZAR MI DEMELİYİZ ?

Yazar olmanın ne yazık ki bir okulu yok ülkemizde. Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde öğretmenliğin yanı sıra yazma üzerine eğitim alırım düşerim de askıda kalmıştı. Utana sıkıla yazdıklarımı gösterdiğim alanının uzmanı öğretmenlerim tek bir ağızdan "Biz yazarlık eğitimi vermiyoruz sizleri akademisyen olarak yetiştiriyoruz. Boş hayaller kurmayın demişti."

Türk Edebiyatı tarihi süreçlerinde eski metinlerin içinden yeni çağı zaten yakalayamamıştık.

Ben yine de umudumu yitirmedim kültür sanat dergilerine, yerel gazetelere yazılarımı, şiirlerimi gönderdim. Çoğunlukla yayınlanıyor olması beni mutlu ediyordu.

Yazmanın kıvancını yaşarken, yazar mıyım şair miyim asla düşünmedim. Yazmaya emek veren biri idim.

Yazarlık atölyeleri yazar ve şair yetiştirme etiketiyle yol alırken, yazmanın yetenek işi olduğu dönemler tarihte kaldı ne yazık ki... Yazmanın gücü ne kadar çok okuduğun ile doğru orantılıydı. Edebi metin ağırlığında olan her yazı türünü okuyordum. Yazdıklarımın derinliği artıyordu.

Öğretmenliğimin yanı sıra yazmanın kıvancıyla mutlu oluyordum. Öğretmenlik mesleği içinde eğitim temalı şiir, öykü ödülleriyle taçlandırıldım. Kültür dergilerinin açtığı birçok yarışmalarda derece aldım. Yazın Dünyasının mutfağında epeyce yol almıştım. Eserim olsun düşerim için çok uğraş verdim. Yaşadığım taşra koşullarında mümkün değildi. İlerleyen zamanda şiir ve öykü dosyalarım ile Çağaloğlu yokuşunda birçok yayınevine dosyama bıraktım. Şiir dosyama almaya tenezzül bile etmediler

En az üç yıl ile beş yıl arasında beklemem gerektiği söylendi.

Bekleyişim boşunaydı sonradan öğrendim ki sıran bir yazan iseniz asla o dosya okunmuyor çöpe gidiyordu. Yayınevlerinin kazan kazan çizgisini yıllar sonra bizzat öğrenecektim.

Yazar dostu yayıncı bulmak bu dönemde olanaksız gibi bir şeydi.

Yalnızca ben değilim yayıncılardan dertli... Birçok yazan ünlü olmak sıfatından uzaksa yayınevleri değiştirmek zorunda kalıyorlardı.

Bugün yazın emekçisi olarak yüzde elli indirimle bir yayınevi ile çalışmalarımı sürdürüyorum. Parayı basıyorsan, yayınevinden kitapların çıkıyor. Yazın denetleyicileri ufukta gözükmezler. O yüzden eli kalem tutan herkes şair, yazar olunca mantar gibi yazar ve şair kitlesinin içinde

gerçekten şairliği ve yazarlığını yazdıklarında hissettiğimiz o güçlü kalemler kabuğuna çekildi, sustu.

Neden mi? Yazmanın kolaylığında olan, parası ile gücüyle kitap bastıran, kendine yazar ve şair etiketi yapıştıran, fuarlarda kitap pazarcılığı yapan kitle geniş alanları tuttu gerçekten yazan güçlü kalemleri de yuttu.

Popülist yazar dünyasında yayınevlerinin köpürttüğü yazar ve şair iseniz size karada, havada ölüm yok.

Neden mi? Yayınevinin sizden kazancı çok "Hangi yayınevi ile çalışıyorsun?" Sorusuna "Değişiyor." Yanıtım hoşuna gitmemişti bir yayınevi sahibinin.

"Sen yayınevini doyurmamışsın o seni neden doyursun?" Haklıydı. Kazan kazan ilkesinde kendimi feda etmemiştim. İşin ahlaksız boyutunda değildim üstelikte etek dolusu para da dökmedim kim tutsun beni. Üstelik ünlü bir yazar değildim ki ünlü yayınevleri beni kapsın. Ayakta durmaya çalışan, azıcık da yazarını kollayan, çok üzmeden yayıncı peşinde olacağım elbet.

Seksenli yıllarda yazarların ve şairlerin kooperatifi vardı oradan o kadar güzel kitaplar basılmıştı. Yazko olarak yayınlanmış kütüphanelerimizde bir çok eser bulunmaktadır.

Günümüzde ne yazık ki böyle girişim yapılmıyor.

Ülkemizin her alanında baştan ayağa her şeyi çok iyi bilen, konuşan, yargılayan yazan, çizenleri birbirleriyle yarışırken, gerçek yazar ve şairler kirlenmemek için kabuğuna çekildi çok üzgünüm.

Yazın dünyamızda yazarlarımıza önderlik edecek ciddi bir eleştirmen neredeyse yok gibi. Övgü ve yalakalık dolu adına eleştiri dedikleri de asla eleştiri olamaz.

Süpergolarıyla yalnızca kendisini beğenen yazar ve şairlerimize asla dil uzatılamaz elbet!

Okurlarımıza gelince, bambaşka bir ayrıç içindeler, ödev gereği kitap okumak zorunda olan gençler, çocuğum okusun bana gerek yok diyenler, Arka kapağı okuyup da kitabı beğenenler, Arka kapağı okuyup da zihninde sorular gezdirenler, Yalnızca kapağa bakıp da kitabı imzalı isteyenler... Kitabın sayfalarında gezinerek kitabı almak isteyen özel okurlar ki çoğunluğu eğitimci olan okurlarımız...

Fuar alanına gelmeden yazarını önceden araştırıp gelen ne istediğini bilen okurlar... Okul yüzü görmemiş, varsılığını (içinde o büyük özlemi okumak olan) okul çocuklarına harcayan yüreği kocaman okurlar...

Okurlarımızın bir kısmı okullarına, kütüphanelerine kitap alanlar ki onlar öğretmenlerdir. Yazar dostlarımızın dostluk adına aldıkları kitapları genelde okuyamadıklarını biliyoruz, Okuyanların birkaç tanesi üzerine yazı yazmanın güzelliği yaşatıyorlar bize. Bir kısmı okuyor da hiç yorum yapmıyor ketum olmayı tercih ediyor. Kimse kimseyi yüceltmek istemiyor çağımızın biricikliğinde.

Herkes yazmalı mı bilmiyorum ancak yazın dünyamızın döngüsünde edebi değeri olan eserler okurlarınca yaşatılacaktır.

Yazın emekçileri kabuğuna çekilmesin inadına yazmayı sürdürsün. Kim ne yazarsa yazsın kalıcı olan eserler sonsuza kadar yaşayacaktır.

Hatice ALTUNAY

OSMANİYE'NİN DÜŞMAN İŞGALİNDEN KURTULUŞUNUN YIL DÖNÜMÜ KUTLU OLSUN.

Kurtuluşun Vatana Kutlu Olsun
Osmaniye'm

Yedi Ocak'ta güneş bir başka doğuyor
Bu sabah Osmaniye şehitlerine selama
duruyor
Cebeli Bereketten, Mamuriye'ye
yürüyor
Kurtuluşun vatana kutlu olsun
Osmaniye'm

Yedi Ocakta bembeyaz bir sayfa açıldı
Unutulmamak üzere şehitler yüreğe
kazıldı
Güney cephesi halkla kazanıldı
Kurtuluşun vatana kutlu olsun
Osmaniye'm

Ya İstiklal ya ölüm, kurtuluş uğruna
Bağımsızlık tek düşünceydi halkında
Rahime Hatunlar, Çardaklı Ali Çavuşlar
Nice yiğitler yetişti bağında
Kurtuluşun vatana kutlu olsun
Osmaniye'm

Şanla, şerefle, şehit kanıyla
Destan yazdı Osmaniye yedi Ocak'ta
Hurigül'üm bende şehitlerime en derin
saygıda
Kurtuluşun vatana kutlu olsun
Osmaniye'm

Kurulsun mehteran, çalınsın davullar,
zurnalar
Yediden yetmişe Osmaniye tutuşsun
halaya
Düşmanın kanayan yarasına tuz basıp
Şerefine şerefine naralar atıp oyna
Kurtuluşun vatana kutlu olsun
Osmaniye'm...

mlk (GÜL HURİGÜL)

HİSSETTİN Mİ?

Aşkım mevsim gibi sana
Ak gerdanına başım yaslayınca
Cesur bakışlı gözlerin,
Tan yerinden doğarcasına
Kasırgalar estirdiğin,
Mehtap şırıltısı havanda,
Yüreğinin dar sokaklarında dolaştım
Hissettin mi?
Çıplak ayaklarımla,
Tıpkı bir hırsız gibi, titredim
Gölge gibi geçtim, bedeninden
Boğazımda kelimeler düğümlendi,
Konuştum seninle sessizce,
Duydun mu?
Dehşetli kötü sözlerini duymaktansa,
Kaldım pusunda,
Hiddetini söndürmek için ; oysa
Yayla çiçeklerini,
Mavi okyanusun iyot kokusunu
Serecektim
Aşk dolu gönlüne
Düşünebildin mi?

mlk (Hurigül)

VATANIMIN ADI
28 MAR

Emine Önder

“28 Mart'a kaç gün kaldı, İsmail?”

“Hacı emmi, hele gel şöyle bir otur yanıma. Sana bir çay söyleyeyim, birlikte içeriz. İçerken de 28 Mart'a kaç gün kaldığını hesaplarız,” diyen İsmail Bey, Hacı emmiyi yol kenarında yer göstererek oturttu.

Pazarda arabasının bagajında küçük bir tablası olan, üzerinde birkaç parça giysi satan İsmail Bey'in Hacı emmiyle uzun zamandır süregelen bir dostluğu vardı. Sessiz, sakin bir adam olan İsmail Bey, Hacı emmiyle sık sık bir araya gelirdi. Yıllar önce birkaç arkadaşlarıyla birlikte, kendilerince bir yardım derneği kurmuşlardı. Aralarında topladıkları paralarla erzak alıp yardıma muhtaç fakirlere dağıtırlardı. O kişilerin defterlerini de Hacı emmi tutardı. Dostlukları, yıllar geçse de devam etmişti.

“İsmail, ben artık yardım işini karıştırdım galiba. Bizim bir bacı vardı ya, hani dağın eteğinde evi olan... Geçen gün bir koli götürüyüm dedim, kadın boynuma sarıldı. 'Sağ olasin emmi, üç gün önce getirdiğin erzakı bitirememiştik ki,' deyince kadına daha önce yardım götürdüğümü unutmuşum,” dedi Hacı emmi.

“Hacı emmi, artık sen bir dur hele. Yaşlandın, yoruldun. Bu işi bırak, başkaları yapsın. Emmim, sen artık dinlen,” diyen İsmail Bey bu duruma üzülmüştü.

“Duramıyorum, duramıyorum İsmail,” diyen Hacı emmi, geldiğinde sorduğu soruyu yineledi:

“28 Mart'a kaç gün kaldı, İsmail?”

“On gün var, Hacı emmi. Neden soruyorsun bu soruyu?” diyen İsmail'e, Hacı emmi anlatmaya başladı:

“Bak kardeşim, bugün bizim için çok önemli. Kurtuluş günümüz, bayramımız. Düziçi'nin düşman işgalinden kurtuluşunun 104. yıl dönümümüz. Çocuklar söyledi. Biliyorum, ben hepsini hatırlayamıyorum; malum yaşıma bayağı ilerledi, göç yakın. İsmail, gitmeden bir kere daha bayram kutlamasına gideyim, gidesim var.

Kurtuluş Bayramı bu.

Anam rahmetli bayramı hiç kaçırmazdı.

Her bayram gel işte, yağmur, çamur, rüzgâr olsa bile başına çuvaldan börkenek yapar yine de giderdi. Her gittiğinde aynı heyecanı taşır, bize de bayram yerine gitmeden şunları anlatırdı: 'Düşman Yeniköy'e yaklaştı' haberi geldiğinde bizim evi bir telaş aldı. 'Oğlum, hazırlanın, gidiyoruz,' dediler. "Kaç Kaç" oldu. Herkes yanına bir şeyler alsın, kaçıyoruz. Oğlum, ben daha küçüğüm, iki de kardeşim var. Anam, babam elimize birkaç bir şeyler aldık.

Yola düşmeden önce babam ve mahalledeki erkekler atlarını, ineklerini, koyunlarını, keçilerini, neleri varsa Kör Ali'nin ahırına doldurdular. Ağlamaz Veli, o zamandan çobanlık yapıyordu. Ona bir miktar da para verdiler. 'Sen şunları aç susuz bırakma, akşamları da filan yerde saklan,' diye tembihlediler. Yalın yapıldak çıktık yola. Dumanlı Dağı'nın yolunda başka kaçanlara da rastladık. Onlar da bizim gibi ne edeceklerini bilmeyen köylülerimizdi. Çok korktuk oğul. 'Bizim toprağımıza göz dikenlerin gözü çıksın,' dedi babam. 'Bunları da mı görecektik?' Oy dizlerim oy oy diye inleyen anam, sırtına sardı kardeşim Ali'yi. Taşıyamaz olmuştu. Ben zor yürüyordum.

Arkadan gelenlerden biri babamı tanıdı. 'Siz de mi?' dedi. 'Haruniye'de durumlar nasıl?' 'Vallahi durumlara bakayım; herkes can derdinde. Bir de vatan... Ulan, biz bu toprakları verir miyiz?' diye seslendi biri.

'Şu çoluk çocuğu bir yerleştirelim. Topumuz, tüfeğimiz yoksa taşımız, sopamız da mı yok?' dedi diğeri.

Yürüdüler. Soğuktu. Dumanlı Dağı'nın yamacını aşıp Tesbi Köyü'ne gidin dediler. Ama gözüm arkada kaldı, dedi içlerinden en yaşlısı. Evlerimizin tarafından dumanların gökyüzüne yükseldiğini görünce korktuk. 'Düşman demek evimizi ele geçirdi,' dedi kendi duyacak şekilde. 'Hızlanın,' dedi. 'Ha gayret bacılarım, analarım, kardeşlerim.'

O zaman anam hızlanayım derken ayağını taşa taktı, düştü. Sırtındaki kardeşim Ali yuvarlandı.

Anamın ayağı kırılmıştı. Babam iki kardeşimizden birini almış, diğerini de anam almıştı. Düşman peşimizde, yolumuz uzun, anamın ayağı kırık. Babam, 'Ali'yi burada bırakalım,' dedi.

'Olmaz!' diye bağırdım. 'Ali'mizi bırakmam, düşmana bırakmam. Ben taşırım onu,' diyerek Ali'yi düştüğü yerden sürükleyerek çıkardım. Babam şaşırmişti. 'Kızım, sen daha küçüksün,' dese de Ali'mizi sırtladım. Dizlerimin dermanı kesildi ama Ali'mizi yolda bırakmadım. Tesbi Köyü'ne vardığımızda yorgun, bitkin ve perişan haldeydik. Günlerce orada kaldık. Aç susuz kalınırdı da vatansız kalınmazdı oğul. Kimdi bu düşman, niye gelmişti memleketimize, bizi yerimizden yurdumuzdan etmişti?

Hava soğuktu. Aşımız suyumuz yoktu ama Tesbi Yaylası'nın soğuk pınarları ekmezsiz de doyuruyordu insanları. Kaçak hayatı yaşarken yeni doğanlar oldu. 'Meryem Gelin'in bebeği oldu,' dediler, adını Ayşe koymuşlardı. Sevindik.

Bizim gibi kaçan yaşlıca bir dedemiz vardı. Bir gece ölmüş, sabah duyduk. Kefen yok diyorlardı. 'Öyle mi gömsek?' derken analarımızdan biri elinde beyaz bir parça kumaşla geldi. 'Yorganı söktüm,' dedi. Sevindik ama bir o kadar da hüznüldük.

Kaçtığımız gün bahçeye kabak ekmiştim. 'Mola olsaydı da pişirseydik,' dedim ya oğul. Evi olmadan üşüyor insan. Vatanı olmadan yaşar mı? 'Mart kapıdan baktırır, kazma kürek yaktırır,' derler; onlar da yoktu oğul. Yeter ki düşman gideydi yurdumuzdan.

'Kurtulduk, kurtulduk! Düşmanı yurdumuzdan kovdular, evlerimize dönüyoruz!' diyen habercinin sözleri herkesi sevince boğmuştu. Olanları bir bir anlattı. Kısa sürede yollara tekrar koyulduk.

'Anlat,' diyorlardı haberciye. 'Nasil kovuldu düşman?'

İşte İsmail, anam böyle anlattı olanları. Hafızam zayıfladı biliyorsun ama bunları hiç unutmuyorum, unutmadım, unutmayacağım.

'Deli Çay'dan saldırmış düşman,' demişti babam. Çeteler karşı koymuş. Kadir emmi o zaman çocukmuş, tepeden izlemiş. Silahlardan çıkan mermileri beklemişler.

Düşmanın saklandığı yeri de karşıdan biri görmüş ama adını unuttum İsmail. Bir de düşman demiş ki: 'Siz bizi ele geçirdiniz, alın bu silahları, sizin olsun.' İsmail, düşman bunu der mi, biliyor musun?

Annemler kaçarken çıkan duman neyin nesiymiş? Düşman mahalledeki bütün hayvanları, evleri, ahırları yakmış. Çok çekmişler İsmail, çok.

Bayrama kaç gün vardı İsmail? Anam hiç bayram kaçırmazdı. Belki yine gelir. Ben bayram yerine gideceğim. Sen de gelir misin?" "On gün var, Hacı emmi," diyen İsmail Bey duyulanıp bir o kadar da üzülmüştü. "Üşüdü sen, istersen evine git," diye göndermek istedi ama nafiyleydi.

"İnsan soğuktan üşümez İsmail, vatansızlıktan üşür. Ben vatanımdayım, martın soğuğu ne edecek?" dedi.

İsmail sustu.

"Anamın adı dünyanın tadıydı," dedi Hacı emmi. "Bildin mi İsmail? O şimdi gurbette. Üşüyor mudur İsmail? Gelir mi bir gün vatanına, döner mi? Şimdi üşüdüm İsmail. Şimdi ruhumu gurbete yolladı. İki bayramı bir eylesin de İsmail... 28 Mart'a kızım gelse çifte bayram olurdu değil mi?"

Sessizce, usulca kalktı yerinden.

"Hoşça kal İsmail," dedi ve devam etti: "Bütün bunları bir kere daha anlatmış mıydım?"

"Yok," dedi İsmail Bey.

Hüzün dolu duygularla fazla konuşamadı.

"Bayrama on gün kaldı," dedi.

"O sormadan yine gel Hacı emmi, bayrama birlikte gidelim."

Vatanım...

Vatanım...

Yazan : Emine ÖNDER
Yayına Hazırlayan : Samet ÖNDER

Emine Önder

TAŞIN KIYMETİ

Allah'ın Allah olduğunu her duamı kabul etmesinden bildim.

Hız. Ali'nin sözü düştü aklıma:
"Kabul olmayan dualar da duadır."
Düşündüm...

Acaba hangi hikmet gizli ardında, hangi sır saklı? "Yetiş Ya Rabbi" dediğimiz an içimize saklanan acılar var, Cehennem numuneleri gibi yakıyor içimizi. Neden çektiriliyor bizlere bu acı? Belki de yaklaştırmak için...

Dostum, böbreğindeki taşı düşündüm. Kâinatta her zerre Allah'ın emrinde ise O taş oraya sebepsiz konmaz.

Taş deyip geçme dostum,
O taş sana görevli geldi.
Anlatmak istediğini dinledin mi hiç?
Taşı hafife alma, tarihte taşlar neler yaptı.
Bilal'i düşün, göğsünde kaya, sırtında kamçı.
Ebu Cehil'in zulmü bir yanda, "İnkâr et!" çılgınlıkları...
Bilal'in ağzında tek söz: La ilahe illallah.
O taş,
İmanla bilenlerin elinde nur olur.
Sen de taşı göğsünde hisset:
Ellerin, ayakların çöl ortasında bağlı,
bir yudum suya hasret.
Zamanenin Bilal'i ol,
Sabırla bekle.
Resulullah gelsin ister misin yanına?

Hız. Ebubekir satın alsın seni,
Hız. Ömer kaldırsın taşını?
Bu dünyanın köleliğinden kurtulup
Onun safında durmak istemez misin?
Taşın belki de albinin taşlaşmış yanıdır.
Al götür Fatıma anamızın taş değirmenine.
Katılmış duygularını ufak edene kadar
öğüt. Sonra ver eabil kuşlarına.
Zulme, küfre, haksızlığa saçsınlar taşlarını.
Her gününü Mina bil, taşla şeytanını.
Taşı kalbinin üzerine koy, Peygamber bastı
da Miraç'a çıktı diye.

Ya sen?

Belki de o taş basıp kendi miracına
çıkacaksın.

Unutma: Yetimleri için

Tencerede taş kaynatan anayı...

"Ömer nerede?" diye ağlayan sesi.

Zamanın Ömer'i ol dostum, yetimini ara,
aşını paylaş.

Taşını küçümseme. Daha dünyadayken
başucuna koy, üzerine doğum tarihini yaz.
arkasına şu ayeti: "Her nefis ölümü
tadacaktır."

Canın yandığında "Ah" deme,
"Allah" de.

Anla ki mesele

taşla olan beraberliğin değil,

Allah'la kurduğun bağıdır.

Mazideki Nemrutlar öldü sanma.

Zamanın zalimlerinden korunmak için
mağaran olsun.

Yedi uyurların sekizincisi ol,

Melekler sağından solundan çevirsin seni.

Ve dostum,

Ağzından kötü söz çıkacaksa

taşı ağzına al, sus.

Zamanın sahabesi ol.

Ama vakti gelince de

O taşı çıkar,

Adalet için, hakikat için,

Allah adına fırlat

Eabil kuşu sen ol.

Taşı değersiz görme dostum,

Kâbe'ye haksızlık olur.

Taş deyip geçme...

Taşın kıymetini bil.

— Emine ÖNDER

Hüseyin ER

Öğrenmenin Yaşı Yoktur

Değerli öğretmenim İlahiyatçı yazar Mehmet Göl, bir sosyal medya paylaşımın da bir filminden söz etmişti. Daha yazısını bitirmeden filmi bulup izlemeye başladım. Demek ki Öğretmen her zaman öğretiyor, öğrenci de her zaman öğreniyordu. Üstelik yeri, zamanı ve yaşı da yoktu. Bu tespitle , bilginin bir sınıf duvarına ya da bir takvim yaprağına hapsedilemeyeceğini anlamış oluyordum.

İlahiyatçı yazar Mehmet Göl'ün söz konusu ettiği film 1965 yapımı bir Yeşilçam klasiğiydi: "Buzlar Çözülmeden." Ta o yıllarda toplumun sorunlarına eğilip, köklü çözümler üreten bir film idi. Benim gibi bu filmi ilemeyenlere mutlaka izlemelerini tavsiye ederim.

"Buzlar Çözülmeden," sadece bir film değil, aynı zamanda 1960'lı yıllar Türkiye'sinin bürokrasiye, taşra eşrafına ve merkezîyetçi yönetim anlayışına yönelik en cesur eleştirilerinden biriydi. Bölgede yaşayan halkın sorunları ve çaresizliğinin yanında bunları bir çıkar unsuru olarak değerlendirip halkın üzerinde sömürü ve baskı düzeni kuran bir zümrenin varlığı. Aradan geçen altmış yıl, ne yazık ki filmin eleştirdiği temel sorunların hala çözümlenmediğini sadece kırsal kesimde değil şehirlerde de benzer sorunların artarak devam ettiğini görüyoruz. Bugün hala, merkezi otorite, yerel yönetimler ve vatandaşın

beklentileri arasındaki boşluklar uçurumlar şeklinde devam ediyor.

Film, usta yazar Cevat Fehmi Başkut'un aynı adlı tiyatro oyunundan sinemaya uyarlanmış, yönetmen Nejat Saydam, bu eleştirel ruhu kar fırtınası yüzünden merkeze bağlantısı kesilen ücra bir ilçenin donmuş atmosferiyle birleştirmişti. Bu coğrafi ve sosyal izolasyon, sadece kış şartlarının bir sonucu değil, merkez-taşra ayrımının ve devletin vatandaşa olan uzaklığının da özeti idi; donmuş yollar, devlet çarkının halkın sorunlarına ulaşamayan, işlemeyen yönünü simgeliyordu.

Hikayenin kırılma noktası, ilçeye atanan Kaymakam'ın yerine, kaderin garip bir cilvesiyle, akıl hastanesinden firar eden birinin geçmesidir. Usta oyuncu Fikret Hakan'ın hayat verdiği bu "Deli Kaymakam" figürü, eserin tüm eleştirel yükünü omuzlar.

O, kasabanın zengin eşrafının kurduğu sömürü düzenini, yoksul halkın adalete ulaşmasını engelleyen yozlaşmış sistemi, normal bir yöneticinin asla yapamayacağı radikal kararlarla yıkar. Bu performans, akıllılık kisvesi altındaki korkaklık, riyakârlık ve hantallıkla dolu sisteme karşı, 'delilik' maskesinin ardındaki saflığın ve hakkaniyetin zaferini ilan eder.

Bu kıymetli keşifle, aynı zamanda günümüzün eğitim ve kültür tüketim biçimlerine dair de önemli dersler almış keşifle, Öğretmenim ve yazar Mehmet Göl'e duyduğum minnettarlığım bu yaşımda bile bana hala bir şeyler öğretebilmesidir. Elbette o bu konuyu ele alırken beni düşünerek yola çıkmamıştı am bir tesadüf o yazıyı benimde okumama vesile olmuştu.

Sonuç olarak, Öğretmenim ve öğrenmenin yaşı, yeri ve zamanı yokmuş.

Hüseyin ER
Editör&Yazar

NASİHAT GİBİ

Genelde tatillerimi kasabada geçirmem için ailem beni dedeme yollar. Bende seviyorum kasabayı. Beton binalardan bıkmışım. Sanki taş sütunlar arasında kaybolmuş gibi gökyüzü. Bunu hiç sevmiyorum. Çünkü kafamı yukarı kaldırdığımda kasabanın o uçsuz bucaksız merasına yattığımda gökyüzünün o asil mavi ve beyaz renkteki cümbüşünü bulamıyorum. Bu yüzden aileme her tatil fırsatında dedemle olmak istediğimi söylüyorum. Kasabada vakit geçirmeyi de dedemi de seviyorum.

Dedem ak sakallı, yaşı oldukça ileri. Bir elinde bastonu ona yaslanıyor arada. Eski toprak benim yardımlarımı reddediyor. Arada bir "daha ölmedim oğlum" diyor.

Gökyüzünün beyazla mavi tonunun bulunduğu o akıl almaz renk cümbüşü. Gezdiğimiz yer çarşı bile olsa bina yok, sadece doğa, kuş cıvıltıları ve kocaman yeşil bir ortam var.

Dede torun küçük kasabanın çarşısında dolaşıyoruz. Dedemin esnaf arkadaşları bugün hiç kaçırmı mı? Taburesini alan çıkmış kaldırıma. Biz de bu güzel insanlara selam çakarak ufak ufak adımlarla ilerliyoruz. Karşımızdan gelen bazı çiftler var. İnsan istemese de gözü kayıyor, bakıyorum bazen göz göze geldiklerimde var. Hemen başımı eğiyorum.

Hiç farkında olmadan bir parka geldiğimizi anlıyoruz. Parkta kanepeleri görünce yürüyerek epey yol kat ettiğimizi ve yorulduğumuzu da anlayarak oturuyoruz. Bu arada dedemle birçok konu üzerinde konuştuğumun farkına varıyorum. Sonra dikkatimi çeken o konu hakkında konuşma gereği duyuyorum. Zaten her gelişimde dedemle her çarşıya çıkışımda sormak istediğim bir konuydu bu. Bu kasabaya büyük şehirden geliyorum. Benim yaşadığım yerde kadın erkek eş ya da değil herkes el ele tutuşur,

kol kola gezer. Bel ki aralarına girmek bile mümkün değilken bu kasabada çok şaşırıyorum.

Ardından, ak sakallı dedeme soruyorum. "Bu kasaba neden bu kadar geri"? diye soruyorum dedeme. O da şaşkın gözleriyle anlamadım der gibi bakıyor, gözlerime. Konuyu daha da açıyorum. "Kadınlar burada hep erkeklerinin peşinden gidiyor, onları takip ediyor da neden el ele kol kola yürümek varken kadınlar hep arkadan geliyor" deyince, başlıyor dedem anlatmaya...

Şimdi rahmetli olmuş eski toprak dedemden bana kalanlar.

"Yavrum; dört bir yanı düşman askeri kuşatmış, kadın, çoluk-çocuk aç, susuz perişan bütün erkekler milli mücadele savaşında seferberlik var. İşte bu dönemde eli ayağı tutan her erkek askere çağrıldığında bilmem kaç yıl askerlik yaptı. Bunların kimisi gazi olarak döner kimisi hiç dönemezdi. Ya esir düşer ya da şehit olur haberde alınamazdı. İşte bu dönemde kadınlarımız yıllarca asker yolu gözler, kimisi kavuşur kimisi kavuşamazdı. Bu kasaba kaybetti. Birçoğu erini erkeğini kurtuluş savaşında kaybetti. Birçoğu belki de senin yaşlarındaydı. Dönen gaziydi, dönmeyene de şehit dedik. Büyük nenen anlatırdı: Kendi kocası; yani büyük büyük deden yıllarca askerlik yapmış. Bu zaman zarfında kendisinden asla en küçük bir haber alınamamış. Sonra yaşadığına dair tüm umudunu kaybetmiş olan ninen, üç çocukla ortada kalmış. Günlerden bir gün tandırda ekmek yaparken havlu kapısında saçlı sakallı tanınması mümkün olmayan bir adam belirmiş. Havluda oynayan çocukları 'ana burada bir adam oturuyor' deyince kadın yaklaşarak soru sormaya çalışırken kendi eşi (kocası) olduğunu anlamış. Söylediği o ki! Belki daha da gelemezmiş o dönemin en ağır salgın hastalığına yakalanınca tehris edilmiş edilmesine de çok kısa bir süre sonra da vefat etmiş. Yani vesselam; böyle el ele, kol kola yürümememiz biraz edeptendir, saygıdandır..."

"Niçin' ini soruyorsun ya evlat. Eşine, ocağına kavuşamayan hatunlarımızdır saygımız. Sırf onlar bizlere imrenmesin eşleri yoktur diyedir, ayrı gayrı yürümümüz."

Bunları öğrenince sorduğuma da pişman oldum. Yüreğim burkuldu. Dedeme ne diyeceğimi bilemedim.

Sonra kendime dedim; "hadi okuyarak geçmişimizi aramıyoruz bari şu baş tacı büyüklerimizin kıymetini bilip bize anlatacaklarından yola çıkarak yönümüzü bulmamız gerektiğinin farkına vardım."

mlk

Servet BARDAK

Kısa Bir Öykü

Annesi dışarıyı çıkıp bağırıp çağırır söyleyin “Çocuklar hanginiz Turan’ı korkuttunuz? Dışarıya çıkıp oynamıyor arttık.”

Sonra bir çocuk çıktı “teyze teyze Turan’a karışan yok. Ama biri öksürse bile Turan’ın ödü kopuyor. Elinde ne varsa çocuklara veriyor korkusundan .”

Çocuğun annesi; “Nasıl yani Turan bağırışmadan bile korkuyor mu?”

Başka çocuk araya “giris evet evet teyze turan çok ödlektir, biri kaşını çatsa bile Turan altına ediyor.”

Sonra sokakta bulanana bütün çocuklar hep birlikte kahkahayı patlatıp güldüler.
“Teyze teyze Turan’a karışan yok, oğluna karışan yok oğlun Turan zaten doğuştan ödlektir”

Turan’ın annesi; “kusura bakmayın çocuklar. Turan uzun zamandan beri dışarıya çıkıp oynamıyor. Bende arkadaşları belki siz Turan’ı korkutmuşsunuz diye düşündüm. Size bağırıp çağırdığım için özür dilerim” dedi.

Sonra Turan’ın annesi arkasına bakmadan evin yolunu tutup gitti.

Servet BARDAK

Ömer KIVRAK

Kızgın Demir Dövmek Gibidir Hayat.

Belki sonuçta faydalı bir elemente dönmeyecek.
Ama bütün korkularını yenip özgürlüğe kavuşturacak.
Seni.

Korkma, vur çekici kızgın demire.
At içindeki öfkeyi, kini, vurulmuşluğu...
Kandırılmışlığı, pişmanlığı, mutluluğu...
Dök bir tepsideki suya ya; sonuçta bir hiç çıkar mı diye korkma.

Bazen bir bitiş bile başlangıçtır aslında.
Fazla söze gerek yok, ne diyeyim demiş yazar; güzel benim, olmayınca.
İçinde biriktirdiğin bütün saçmalıkları, doğruları, eğrileri paylaşmak; yazmak, anlatmaktır keramet.

Sen sakladıklarınla yaşarsan, sakladıkların seni bir gün bir çıkmazda, bir uçurumun kenarında ya da bir gemi barınağında, limanda dalgaların arasına atlamayı düşünmek gibidir.

İçine attığın duyguları saklamak...

Eskiden derlerdi: “Bastırırsan kokar.”

O yüzden net ol; anlat, konuş, rahat bırak, aydınlat ki sen de rahatlarsın.

Al eline, eline aldığı zaman ısıt nalbant demiri, al tokmağı eline; vur, vur, vur...
Sadece vur hayalini kurduğun öfkelerin, acıların ruhunda. Ne kadar isyan varsa vur.

Belki sadece demir yamulacak ama içinden bir korku, bir öfke patlayıp ter, kan içinde atacak kendini dışarı. Rahat bırakacak seni.

Bu anlamsız sandığın hayatın aslında hiç de kayda değer olmadığı, eksenlerin senin elinde döndüğünü göreceksin ve ince bir “of” çekip bir dakika sonrasında daha güçlü, daha özgür devam edeceksin.

Korkular bazen insanın hayat akışını olumsuzluğa taşır. İşte orada, geç kalmadan toparla kendini ki bazı kararlarda geç kalma.

Ömer KIVRAK

Turgay TANÜLKÜ Hocanın hayatına dokunduk.

Mavi cezaevi arabası Ulucanlar Cezaevi'ne yaklaşırken zaman 1970 yılını gösteriyordu. 17 yaşındaki mahkum 7 yıl sürecek cezaevi hayatına başlamak üzereydi. Bundan sonra olacaklar hem kendisinin hem de birçok insanın kaderini değiştirecekti. Gün akşama kavuştu. Kapılar sürgünlendi. Karavanadan payına düşen çorbaya baktı. Daldı gitti uzaklara.

1953 yılında doğar, Turgay Tanülkü. Babasını küçük yaşlarda kaybeder. Annesi çamaşır yıkayarak geçimlerini sağlamaya çalışır. Fakat ne mümkün. Hayat zordur. Fakirlik vardır. Birde gençlik.

Yetiştirme yurdu, arkasından da cezaevi....Turgay'ı zor günler beklemektedir. Cezaevinde yaşadığı olaylar tüm dengeleri alt üst eder. Cezaevine girdiği yıl 2 okul birden kazanmıştır. Hukuk fakültesi ve konservatuarın tiyatro bölümü. O tiyatroyu seçer.

Okulu cezaevinde bitirir. Bir gardiyan onu her gün okula getirir, aksamadan gelip alır. Demir parmaklıkları ağaç kabul eder, umutlarını canlı tutar. Koğuştaki mahkumlarla tiyatro yapar, fıkralar anlatır.

Şaşkındır ne işi vardır çocukların cezaevinde, öğrenir sonra mahkum aileleriyle kalan çocuklardır. Çocukların zor hayatlarına tanık olur, ve bir söz verir kendine; eğer bir gün buradan çıkarsa geri dönecek ve mahkûm çocuklarına yardım edecektir.

Aradan geçen 7 yıl sonunda çıkar cezaevinden Turgay Tanülkü. Özgürdür. Tiyatro yapmaya başlar, cezaevlerine oyunlar götürür. Amacı bu çocuklara yardım etmektir. Hayat sakinken, tam da oturmuşken tanışır Zehra'yla, Zehra genç, Zehra güzel, Zehra farklı, severler birbirlerini, yürekler anlaşır. Ama Turgay Tanülkü'nün büyük bir sırrı vardır, paylaşır Zehra'yla. "Bak" der ; "Ben eş olarak seni seçtim, sevdim. Ama sana bir evlat

veremem." Zehra vazgeçmez Turgay Tanülkü'den. Daha sıkı sarılır. "Olsun" der "dışarıda bir çok anasız babasız çocuk var. Bizde onlara bakarız." Öyle de olur. Elele verirler. Sevgileri vardır, azda bir paraları, cezaevindeki çocuklara erzak ve kıyafet gönderirler. Fakat bir zaman sonra anılar ki yardımlar çocuklara ulaşmıyor. Ailelerle konuşup çocukları yanlarına alırlar. Bir ev tutarlar. Turgay tiyatro yapar. Zehra çalışır.

Kiralalarını ödedikten sonra bütün paraları çocuklara gider onları giydirir, besler okuturlar. Gittikçe çoğalır çocuklar. Zehra hiç bırakmaz Turgay'ın elini, şikayet etmez. Çocuklara annelik eder....Söylemezler kimseye bu durumu, korkarlar çocukları üzülecek diye, 26 çocuk artık büyümüştür. Genç kız, Genç adam olmuştur. Turgay Tanülkü ünlenmiş Televizyonda bir çok dizide oynar olmuştur. Çocuklar okulları bitirip meslek sahibi olmuşlardır. Avukat olan kızıyla sık sık buluşur. Fakat insanlar bu buluşmaları yanlış anlarlar, sevgilisi zannederler.

Avukat kızı" BABA BEN AÇIKLAYACAĞIM ARTIK DURUMU DER.." ve yıllardır saklanan gerçek ortaya çıkar.

Turgay ve Zehra Tanülkü 26 çocuk büyüttü. En büyüğü 45 yaşında. Evlatlarından 2 tanesi savcı 1 tanesi avukat oldu

Turgay Tanülkü Ferhunde Hanım ve kızları, Eşkiya Dünyaya Hükümdar Olmaz, gibi dizilerden aldığı paraları çocukların eğitimine harcadı.

Turgay Tanülkü her Anneler Günü'nde eşi Zehra'dan özür diledi

Çocuklar gerçek ailelerine hiç dönmedi, Turgay Tanülkü'yü baba kabul ettiler.

Turgay ve Zehra Tanülkü, çifti bugün 101 kişilik kocaman bir aile oldu, torunlar buna dahil

Turgay Tanülkü, Kâğıttan Hayatlar filminde kendi hayatını oynadı

Hayat her gün bir şey alır bizden yerine başka bir şey verir, bu hikâyenin gizli kahramanı Zehra'dır aslında.

Onun desteği sayesinde bu gün 101 kişilik aile oluştu.

Peki gerçek baba kimdir.

Doğurtup bakmayan mı yoksa kendi çocuğu olmadığı halde sahip çıkan mı?

Hayatımızdan gerçek babaların eksik olmaması dileğimle...

Hazırlayan Ömer KIVRAK

O Ğ U L

Kimler geldi kimler geçti bu yoldan.
Sessice yürüdü iki kapılı handan
Gelip de gitmeyen var mı dünyadan?
Ondan geldik ona gideceğiz oğul.

Uzun ince giden bir yol
Beşikten mezara kadar dikkatli ol
Yol çetin menzil ırak oğul
Mahkeme-i Kübra'ya hazır ol.

Taviz verme ahlakından dininden .
Sevgiyi eksik etme gönlünden
Düşene vurma, tut kaldır elinden
Adam gibi adam ol oğul.

Örnek al tarihinden atandan
Gurur duy ay yıldızlı bayrağından
Gök kubbe çökse de oğul
Vazgeçme taşıdığı misyondan

Bir gün işaret alırsan atandan
Yürüyeceksin gösterdiği yoldan
Sen , evlad-ı fatihansın oğul
Sana yol gösterir Hazreti Yezdan

Evlat ! Sen yıkan değil yapan ol
Kırılan kalplerin mimarı ol
Zülfü-yare dokunur oğul
Yaratılana değil yaratana kul ol.

Düşmanın kim tostun kim iyi bil .
Mazlumun göz yaşını ellerinle sil
Hakkı hak batılı batıl bil
İncinsen de sen incitme oğul

Evlat , vakar senin şanıdır
Sana değer katan güzel ahlakındır
Boş konuşma oğul
Konuşmak gümüşse sükut altındır

Vefasız insandan vefa bekleme.
Nadan olan insana güvenme
Sözünü namus bil oğul
Öl söz verme öl sözünden dönme

Salih Erdoğan Hocam: Hayatın boyunca
dosdoğru ol
Adalet terazin şaşmasın adil ol
Sırat-ı müstakimden ayrılma oğul
Olduğu gibi görün görüldüğün gibi ol

Salih ERDOĞAN

Salih
ERDOĞAN

O Ğ U L 2

Önünde uzun bir yol fersah fersah
Bu karanlığın sonu elbette sabah
Kara karıncanın rızkını veren Allah
Seni görmez mi sandın oğul ?

Sen hiç mahzun olma gönlünde
Bir kader var kaderden de ötede
Umudun tükenip bittiği yerde
Bilmez misin razzaku alem var oğul?

Mansur'u dardan Yusuf'u kuyudan.
İmam-ı Azamı zindandan
Yunusu balığın karnından çıkarın
Senin yüzüne bakmaz mı oğul?

Yollar harami dolu daha neler var
Aşılır bir gün aşılmaz denen dağlar
Oğul güneş vurur erir dağ dakikalar
Her kışın sonunda bir de bahar var.

Ünün söylenecek dilden dillerde .
Sen taht kuracaksın gönüllerde
Bir kızıl elma var ötelere de ötede
Yeise düşmek yok ulaşacaksın oğul.

Azmin silahın doğruluk kalkanın
Bu sonsuz mükevvenat Allah'ın .
Elbette hüküm kainatı yaratanın
Onun hükmü baş, göz üstüne oğul.

Sen gülersen oğul biz güleriz .
Çatarsan kaşlarını hüzünleniriz
Daha çok güzel günler göreceğiz
Ayağa kalk,hayallerimi süsleyen oğul.

Sen Allah'ın emanetisin bize
Neşe kaynağımızsın gönlümüze
Allah'ın anlımıza yazdığı hece
Sen bizim kaderimizsin oğul.

Salih ERDOĞAN

Rüstem AHRAZOĞLU

MEFTA OLACAK

Dedesi anlatır torun bilemez
Dilimiz komada, mevta olacak.
Kalemşorlar neden çare bulamaz
Yolumuz komada mevta olacak.

Kesildi ormanılar, azaldı sular
Gelecek nesiller, avucunu yalar
Liranın yerine harcarsak dolar
Pulumuz komada mevta olacak.

Dil birliği yoksa ulusta yoktur
Birliksiz milletin batması haktır
Kültür erozyonu bilene faktır
Halimiz komada mevta olacak

Görsel medya bizi bizden soğuttu
Umutlar batağa battıkça battı
Sermaye kültürü sardı kuşattı
Salımız komada mevta olacak.

Senlik benlik varsa düşüyor dava
Kuru boş laflarla kaynamaz tava
Kimyasal atıkla kirlendi hava
Gülümüz komada mevta olacak.

Ağaç dik, aç doyur huzurlu yaşa
Çalış, uğraş ömrü geçirme boşa
Ladin, köknar ile tikenmiş meşe
Dalımız komada mevta olacak.

Rüstem AHRAZOĞLU

Rüstem AHRAZOĞLU

KELFATMA

Kel Fatma'ya oy verdik
Yolu yaptırırık deyin
Memet emmimi yıktık
köyü sattırdık deyi.

Kel Fatma muhtar oldu
Köyün yolun kapattı
Camiye gidenleri
yollarda daşa tuttu.

Aklımızca iş yaptık
Bilmeden köyü sattık
Kel Fatma'nın elini
On iki bayram öptük.

Kel muhtara oy verdik
ölüyü kö dürmedi
İmam ezan okudu
Kel namazı kıldırmadı.

Yeter Ahraz'ım yeter
Bugünü dünden beter
kel Fatma köyü satar
köylüler uyanmadan.

Rüstem AHRAZOĞLU

Gül AKÇAY

GÖZDEN UZAK

Gözden uzak olan
gönülden de uzak olur derler;
aksine, gözümde uzakken
bir o kadar yakındın kalbime.
Sahi neydi sensizlik?
Uçurumun kenarında
öleceğini bile bile
saniselerle boğuşmak mıydı,
yoksa çekip kurtaracak
tek bir elin hayali mi?
Sanki başucumdaymışsın gibi
yaşıyorum seni;
sesini duymadan.
Kışın ortasında
güneşi beklerken
buluyorum kendimi.
Gece uzuyor,
Herkes "geçer" diyor,
geçmiyor;
çünkü bazı yokluklar
insanın içine yerleşiyor.
Bir adın var
dudaklarımda mühürlü,
bir bakışın
aklımda yarım.
Gelsen iyileşir miydi bu kalp,
yoksa sen de
bir yara mı olurdun?

Gül AKÇAY

YOKLUĞUN MATEMATİĞİ

Ben seni
gitmiş olsan da beklerim,
gelmeyeceğini bile bile.
Çünkü bazı aşklar
kavuşmak için değil,
insanı ayakta tutmak içindir.
Ve ben hâlâ
kışın içinde
bir ihtimal diye
güneşe bakıyorum.
Gurbetlikti beni susturan
Boğazımı düğüm düğüm yapan
Akışına bırakmaktı
En çok canımı acıtan...
Bi qelseydin
Çözülürdü suskunluğum
Lâl olurdu adın.
Konuşamadığım dilimde
Sesini duysaydım
Gurbet geri çekilirdi.
Yollar adımlarında kısılırdı
Zaman bile acele ederdi
Belki her şey tam olmazdı ama
Eksikte kalmazdı umutlarım.
Sen yinede gel
Saatler beni senden çalmasın
Adımı eskitmesin beklemek
Kapı aralığı kadar yakın ol
Sessiz sedasız giderken
Bıraktığın tek şey
uzaklara bakan gözler
Ve akan Gözyaşı.
oda bu satırları yazarken
Tükeniyor.
Yokluğun acı ve dayanılmaz
oysa sözümüz vardı.
Kalplerimizin matemi olmayacaktık
Dönecek miydin acaba.
Zaman geçti,
sorular eskimedi.
Kapı her çaldığında
kalbim irkildi,
adını andım.
Farkındayım kendimden eksiliyorum
ve ben aynı yerde
halâ gelmeni bekliyorum.

Gül AKÇAY

Medine GÜLCAN

ÇOK SAĞDIM İNEĞİ, DOLDURAMADIM KÜLEĞİ

Eh! Bir zamanlar evlerde misafirler her hafta sonu cumartesi, pazar gelirlerdi; çünkü çocuklar tatil diye. Akşam oturması olurdu ve yemeğe gelirdi eş dost ve akrabalar. Kızı evli olanın kız dünürü, oğlu evli olanın oğlundan dünürleri gelir; velhasıl sohbet, muhabbet olurdu. Herkes güler, eğlenir; sobalarda mısırlar patlar, patatesler közlenirdi. Sobalarda ne güzellikler vardı. Zengin fakir ayrımı yoktu. Herkes aynıydı. Mesela benim çocukluğumda televizyon yeni çıkmıştı. Yakın komşulara giderlerdi çocuklar, kimde televizyon varsa orada seyrederdik. İnsanların birbirine güveni vardı. Kimsede nankörlük yoktu, birinin ihtiyacı olunca birbirine yardımcı olurdu. Şimdi ise sırtını dönene kadar fırıldak oldular. Önce bir bardak çayın hatırı vardı; hani derler ya, "Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı var." diye.

Şimdi ise nerede? Sen de sen, ben de ben; çünkü nankör oldu insanlar. Bir zamanlar ekmeğini yiyip içenler seni unutuyor, "çöplükte bittim" diyor, geçmişini unutuyor. Vay be! Nerede mesela? Sen "Geçmiş geçmiştir, kalp kırmayalım." desen de insanlar seni çoktan kırmış oluyor ve "Onun seviyesine düşmeyelim."

desen de bazen bu kırıcı bir söz seni üzüyor. Ama şunu düşünüyorum: "Ben de onun karşılığını verirsem benim ondan farkım ne?" diyorsun. "Mazlumun sınavı çok olur." deyip geçiyorsun.

O da sanıyor ki benden korkuyor. Asla! Adam adamdan korkmaz, sadece seviyesizlik etmez. Ama bunu anlamaz karşındaki insan. Bir bakarsınız herkes ondan muzdarip ve şikayetçi ama bunun farkında değil. Böyle insanlar bu zamandan değer görüyorum zanneder ama nafile. Kendini bilmez kişiler her zaman bunu yaparlarsa, her yerde, her toplumda zannedersin ki beni seviyorlar, sayıyorlar. Asla. Çünkü insanlar fırıldak olmuş bu zamanda. Kimse kimsenin yüzüne bir şey demiyor, arkadan neler söylüyor ve inkâr ediyorlar. Bir de yalandan yemin vs. gibi şeylerle karşılaşıyorsun.

Buna yine de insanlar inanıyor. Hayatta hiçbir şeye yemin etmem ve sevmem ama "Kimseyle de muhatap olmam." dedim ya... "Mazlumun sınavı zordur." diye, bir zamanlar seninle gülüp oynadığını unuttur.

Bazen şunu düşünürüm: Şeytan var derler ya, ben buna inanmıyorum biliyor musun? Çünkü insanlar şeytan olmuş, yeryüzünde geziyor; bizler şeytanlık yapıyoruz. Her şeyi de yaşıyoruz. Velhasıl ekmeğe çöpte, hayvanlara vermekten aciziz.

Ben bazen derim: "Allah'ım sen bu nimeti atanlara ne güzelsin, doyuruyorsun, bunların yüzünü güldürüyorsun."

Doyumsuz olduğumuzu biliyorum ama "Doğru söyleyen dokuz köyden kovulur." diye bir atasözümüz var. Neyse diyeceğim o ki; bir zaman sizle yiyip içen sizi tanımaz olmuş. Allah'ım tanısın diyelim.

Hoşça kalın, dostça kalın.

Medine GÜLCAN - Sivas

Medine GULCAN

Vardım Şu Alemi

Vardım şu âlemi seyran eyledim,
Ne bir dostum kalmış ne de kardaşım.
Feleğin çemberi bükmüş belimi,
Ne yoldaşım kalmış ne de sırdaşım.

Benim bu yazımı kalemi yazdı,
Mürekkep oldu da dağları gezdi.
Bir zamanlar benim dost bildiklerim,
Düşünce de seni hançerle vurdu.

Varıp gidip dost bağına göreyim,
Topladığım gülü ben de dereyim.
Bunca emeklerim var ne diyeyim,
Kokladıkça gönül bağım kurudu.

Şair Medine Gülcan – Sivas

SEVDİĞİM

Kalemde kâğıda gözün yok ise,
Al götür kalbine yazdır sevdiğim.
Dünyada namerde sözün yok ise,
Denizde mürekkep ol da sevdiğim.

Yaslandığın duvar baktım yıkılmış,
İçindeki zehirler dışa dökülmüş.
Dünyayı versen de gönül yıkılmış,
Bahtına karalar çökmüş sevdiğim.

Davaların baktım çok da uzadı,
Söylediği sözler sanki kör kaldı.
Acımasız dünya bana zor kaldı,
Kalsın dünya sana, zordur sevdiğim.

Yıllarımı verdim çocuklar diye,
El için yaşadım zaman zor diye.
Gülcan'ın kaderi budur ne diye?
Yıllarımı verdim boştur sevdiğim.

Şair Medine Gülcan - Sivas

Kissadan Hisse

Yıllar önce bir çiftçi, fırtınası bol olan bir tepede bir çiftlik satın almıştı. Yerleştikten sonra ilk işi bir yardımcı aramak oldu. Ama ne yakındaki köylerden ne de uzaktakilerden kimse onun çiftliğinde çalışmak istemiyordu. Müracaatçıların hepsi çiftliğin yerini görünce çalışmaktan vazgeçiyor, burası fırtınalıdır, siz de vazgeçseniz iyi olur diyorlardı.

Nihayet çelimsiz, orta yaşı geçkince bir adam işi kabul etti. Adamın haline bakıp 'çiftlik işlerinden anlar mısınız?' diye sormadan edemedi çiftlik sahibi. 'Sayılır' dedi adam, 'fırtına çıktığında uyuyabilirim'. Bu ilgisiz sözü biraz düşündü, sonra boş verip çaresiz adamı işe aldı. Haftalar geçtikçe adamın çiftlik işlerini düzenli olarak yürüttüğünü de görünce içi rahatladı. Ta ki o fırtınaya kadar:

Gece yarısı, fırtınanın o müthiş uğultusuyla uyandı. Öyle ki, bina çatırıyordu. Yatağından yapalım." Adam yatağından bile doğrulmadan mırıldandı: "Boş verin efendim, gidin yatın. İşe girerken ben size fırtına çıktığında uyuyabilirim demiştim ya." Çiftçi adamın rahatlığına çıldırmıştı. Ertesi sabah ilk işi onu kovmak olacaktı, ama şimdi fırtınaya bir çare bulmak gerekiyordu.

Dışarı çıktı, saman balyalarına koştu: Aaa! Saman balyaları birleştirilmiş, üzeri muşamba ile örtülmüş, sıkıca bağlanmıştı. Ahıra koştu. İneklerin tamamı bahçeden ahıra sokulmuş, ahırın kapısı desteklenmişti. Tekrar evine yöneldi; evin kepenklerinin tamamı kapatılmıştı. Çiftçi rahatlamış bir halde odasına döndü, yatağına yattı. Fırtına uğuldamaya devam ediyordu. Gülümsedi ve gözlerini kapatırken mırıldandı: "Fırtına çıktığında uyuyabilirim"

Sıkıntılara zihnen (bilgi, plan), manen (dua), maddeten (tedbir) hazırsanız, fırtına çıktığında uyuyabilirsiniz. Hayatınız boyunca.

Kızgınlıkla karar almayın, mutluluktan uçtuğunuzda söz vermeyin. İki de sarhoşluk anıdır, akıl başta değildir.

Tedbir bizden, takdir Allah'tan.

Ömer KIVRAK

Hiçlik Üzerine Bir Deneme

Giriş: Var ve Yok Arasında

Var olan her şeyin sınırları vardır. Bir ağacın dalları göğe uzanırken gölgeyi toprağa bırakır; bir nehir yatağını takip eder; bir düşünce zihinde yankılanır. Peki, hiç var olmayan nedir?

Hiçlik, bildiğimiz anlamda bir yokluk değildir; o varlığın kendisini yok sayan, göremediğimiz ve kavrayamadığımız bir boşluktur. İnsan, var olanı bilmek için doğar, ama hiçliği anlamak için doğmaz; onu ancak hayal gücüyle yaklaşılabılır.

Hiç Olmayanın Felsefesi

Hiç olmayan bir şeyin felsefesi, var olana karşı bir ayna gibidir. Eğer bir nesne yoksa, onun sınırlarını çizmek mümkün müdür? Yokluğu tarif etmek, onu var etmiş sayılmaz mı? İşte bu paradoks, hiçliğin temel sorunudur: varlık, yokluğu tanımlamak için şarttır.

Ama hiçlik, varlığı aşar; sınır tanımaz; ona dokunamaz, onu göremez, hatta düşünceyle bile tam olarak kucaklanamaz.

Hiçlik ve Başlangıç

Bazı düşünürler, hiçliği bir başlangıç noktası olarak görür. Dünya, evren, zaman – hepsi, varlıkların oyunudur. Peki ya hiçlik, tüm bu oyunların dışında kalan bir sahne midir?

Belki de hiçlik, varlığın ölçülemeyen alanıdır; gözle görülemeyen ama

deneyimlenebilen bir boşluk. Her düşünceyi, her hissi ve her varoluşu saran bir örtü gibidir; ama onun kendisi, örtünün altında gizlidir.

Hiçliğin Mantığı

Hiç olmayanın mantığı, bilinen mantığı yıkar. Neden-sonuç ilişkisi burada geçersizdir; zaman burada çizgi değil, bir halkadır; sebep ve sonuç yoktur, çünkü hiçbir şey, hiçlikte kendini göstermez. Ve belki de en tuhafı, hiçlik var olduğu anda bile yoktur.

Bu, insan aklının kavrayamayacağı bir döngüdür: Hiçlik, varlığın kenarında durur ve ona bakar, ama asla kendini göstermez.

İnsan ve Hiçlik

Peki, hiç olmayan bir şeyin felsefesi insan için ne ifade eder? Belki de, insanın sınırlarını hatırlatır. Bilgiye, deneyime ve algıya dayanarak dünyayı anlamaya çalışan insan, hiçliği kavramak istediğinde kendi yetersizliğini görür.

Ama bu yetersizlik, aynı zamanda özgürlüğü de getirir: Çünkü hiçbir şey bilinemediğinde, tüm olasılıklar mümkündür. Hiçlik, bir kapıyı kapatmaz; o, tüm kapıları açan ama kendisi görünmeyen bir anahtardır.

Sonuç:

Hiç Var Olmayanın Kaynağı
Hiç olmayan üzerine düşünmek, var olanı anlamak kadar gereklidir.

Hiçlik, yalnızca yokluk değil; düşüncenin sınırlarını zorlayan, insan zihnini genişleten bir kavramdır. Belki de hiç var olmayan şey, aslında her şeyin kaynağıdır: gizli, sessiz ve sınırsız bir boşlukta, tüm varlıkların hayalini bekleyen bir sonsuzluk.

Ömer KIVRAK

Dr.Musa Güven
Ortopedi ve Travmatoloji Uzmanı

DEPREMZEDE

Günaydın dostlar

Her şiirin kendi içinde bir hikayesi olsada okuyucu kendi dünyasında farklı duygularlada canlandırabilir. Takdir elbetteki okuyucundur.

Bu şiirin yazılmasına ve bize bu duyguları yaşatan olayın hikayesi ise şöyle:

Deprem sonrası evimizde ve mahallemizde yaşama şansımızın olmayışı sonucu farklı bir semtte çokda aşına olmadığımız bir sokakta bir dost evine sığındık/ misafir olduk.

Zaman zaman bu bize yabancı ve yeni sokaklarda yürüyor, farklı esnaflardan alış- veriş yapıyoruz. Çoğu zaman tanınmasak da bazan hoş sürprizler yaşıyor büyük ilgi görüyoruz. Geçmişte karşılaştığımız, mesleki olarak emek verdiğimiz insanlar onure edici sözlerle karşıılıyor.

Yine bir gün bir sokak başı. Orta-ileri yaş diyebileceğimiz bir insan. Dikkatlice bakınca eli-yüzü düzgün giyimi kuşamıyla olumlu izlemimler bırakan ancak yıpranmış, tozlanmış elbiseler içinde oldukça bitkin ve yorgun görünüyordu. Sirtını yıkık dökük bir duvara dayamış, ayaklarını kaldırıma sere serpe uzatmış öylesine çevresine boş boş bakıyordu. Duruşu, oturuşu dilenciye düşündürse de asil bir duruşu da gözden kaçmıyordu.

Kısa bir diyalogumuz oldu. Selamlaştık. Hal- hatır sormama; şöyle bir baktı ki o bakışlar taa yüreğime bir hançer

gibi saplanıverdi. Ellerini yanlara açtı. Hüzünü gözlerinden akan yaşlardan belliydi.” Ne denir ki?” Dedi ve sustu. Aslında biz sustu diyoruz da duyabilenler için yürek yakan bir çığlıktı. Kör ve sağır olmuş bir topluluğa devlet görevlilerine millet olamamanın bir göstergesi...

Bu asil insan her türlü yardımı reddetti. Yorgun bitkin hatta perişan olsada onurlu duruşunu korumaya çalışıyordu. “Git yoluna, beni bana bırak. Daha zorda olanlar var” dedi. Başını önüne eğdi.

Başım dönmüştü. Şaşkındım. Sözde bende deprem zedeydim. Ama sıcak samimi dost evinde yer bulmuştum. Halimden şikayet ettiğim için utandım. Oracıkta yanı başına oturdum. Elinden tutmama mücade etti. Konuşmadık ama sanki çok şey paylaşmıştık. Eve döndüm. Yaşananları kelimeye dökmek zor. Gönülden geçenleri anlatmaya kelimeler yetmiyor ki. Oturdum şu şiiri yazdım.

BAKTI AĞLADI

Bir köşede sinmiş oturup kalmış
Kim bilir neleri kaybedip yılmış
Hayatın zulmünden darbeyi almış
Göz göze gelince baktı ağladı

Ayakta bir terlik ceketi yoktu
Hayaller yıkılmış bu nasıl şoktu
Sormadan belliydi dertleri çoktu
Derince bir nefes çekti ağladı

Oturdum yanına sohbet etmeye
Uzandım bir defa elin tutmaya
Derman bulamadı yerden kalkmaya
Boncuk boncuk teri aktı ağladı

Anladım ki geçmişi geldi gözüne
Yaralandı darbe aldı özüne
Bitmeden bir ara verdi sözüne
Öksürdü ciğeri söktü ağladı

Gel hele TABİBİ'm diye seslendi
Sessizce tutarak bana yaslandı
Acıdı yüreğim gözler ıslandı
Dizleri üstüne çöktü ağladı.

DR.Musa Güven
12/03/2023

Mustafa YEYDEM

SORMAYA GELDİM

Ne işim olur ki senin yanında
Çaldığın yıllarım almaya geldim
İhanet etmek var senin geninde
Tahliller yapıp da bulmaya geldim

Bilmiyorum neden ümit verdin ki?
Niye sonra vurup yere serdin ki?
Hasreti çileyi reva gördün ki?
Bunun sebebini sormaya geldim

Biliyordun sana yanıp bittiğim
Bu kara sevdayı sende tattığım
Sebepsiz selamsız niye gittiğin
Yüz yüze görüşüp bilmeye geldim

İsdesemde gayrı o yıllar gelmez
Çektiğim acının tarifi olmaz
Senin bu yaptığın yanına kalmaz
İsmi kalbimden silmeye geldim

Bülbül gibi her gün figan ederim
Bitmedi sevdandan gamım kederim
Suçunu yüzüne vurur giderim
Sanma ki yanında kalmaya geldim

Aşık Yeydani'yim dileğin oldu
Yalnızca bir acı hatıran kaldı
Aşkın'da sevdan,da kalbimde öldü
cenaze namazın kılmaya geldim.

Mustafa YEYDEM
(Aşık YEYDANI)

SANMA

Boz bulanık akan azgın dereler
Durulacak bir gün durulmaz sanma
Çaresiz görünen derin yaralar
Bulunup çaresi sarılmaz sanma

Adı kaldı emmin, ninen, dedenin,
Akibeti belli değil gidenin
Ne kadarda güçlü olsa bedenin
Tükenir kuvvetin yorulmaz sanma

Küçümseyip bakma garip fakire
Olmasın ha sözün dertli zakire
Mezar denilen o derin çukura
Sende gireceksin girilmez sanma

Dünyanın işi çok bitiremezsin
Azrail'e hiç güç yetiremezsin
Kefenden başkasın götüremezsin
O'da vücuduna dürülmez sanma

Birakırsın çoluk çocuk dostları
Kaybedersin güzel olan hisleri
Kulağında çınlar selâ sesleri
O, senin içinde verilmez sanma

Bir gün olur mahşer yeri kurulur
Öldü dediklerin hepsi dirilir
Hakk hakim olurda dava görülür
Günahın sevabın sorulmaz sanma

Ey Aşık Yeydani'm söyler durursun
Ölüm yokmuş gibi hayel kurursun
Dünya malı için kendin yorursun
Seninde kalemin kırılmaz sanma.

Mustafa YEYDEM
(Aşık YEYDANI)

GERİYE KALAN ACI VE GÖZYAŞI

Baktım geriye, kalmamış bir temel taşı.
Ne anam var ne babam, kalan sadece acı.
Çevreme baktım, hep tiyatroya, bulamadım ilacı.
Geriye kaldı bir gönül sırdaşı ve koca gözyaşı.

Heves edip dünya malına "Benim olsun."
dersin.
Farkına varmadan hayatını zindan edersin.
Ölümü unuttur, dünyada haram helal yersin.
Bakarsın geriye, kalan sadece biraz acı ve
gözyaşı.

Mutlu olacağım deyip seçtiğin eşi,
İlk tanıştığında sor: Allah korkusu bilir mi o kişi?
Eskiden analar bilirdi yama ve dikişi.
Söz dinlemezsen eğer, çekersin acı ve
gözyaşı.

Gelecek gençliğe benim tavsiyem olsun:
Kim haset ise hasetten uzak dursun.
İçti insan sevgisi ile dolsun.
Bekir'im der, bu dünyaya gelen ne ilk ne
sonsun?
Sözümü boşa atma, sonra sonra çekersin acı
ve gözyaşı.

Bekir ASLAN

YEME KUL HAKKINI

Vicdanın sesi ile hareket etmeyen vücuda,
Haksızlıklarla kurulan düzene,
Manayı bırakıp maddeye önem verene,
Kendini beğenip başkasının yerine;
Lanet olsun.

Uçan kuşlar da bir gün bizden hesap
soracak,
Konuşmayan diller bülbül olup konuşacak.
Kul hakkını yiyen vücutlar ateş olup
yanacak.
Gel vazgeç arkadaş, yeme kul hakkını.

Damarlarındaki dolaşan kanlar ne ağlar?
Ne ağalar kalır bu dünyada ne de beyler.
Yabancı olur, kurtaramaz seni sevenler.
Gel vazgeç arkadaş, yeme kul hakkını.

Allah yarattı, hepimiz Âdem'den olduk.
Nefsimize uyduk, cennetten kovulduk.
Hâlbuki bir zamanlar hepimiz kardeşтик.
Gel vazgeç arkadaş, yeme kul hakkını.

Hakka razı olmayıp birer birer bölündük.
Biz açlığı da, arkadaş yokluğunu da
gördük.
Kurtuluşu ancak İslam'da bulduk.
Gel vazgeç arkadaş, yeme kul hakkını.

Bekir Ozan'ım. Bir gün sen de
öleceksin.
Yaratanına, bakalım sen ne diyeceksin?
Yalan dünyada yaşamaktan sen de
bezeceksin.
Gel vazgeç arkadaş, yeme kul hakkını.

Bekir ASLAN

Fikret
ONAY

SEN BEKLEMeye DEĞERSİN

Kapının eşiğinde durup “gel” demiyorum artık,
Çünkü bazen insan susarak da konuşur.
Saat soruyorsun,
Ben mevsimi söylüyorum,
İkimiz de başka şeylerden bahsedip
Aynı yerden yaralanıyoruz.
Çay soğuyor,
Cümleler ısınıyor;
Ben beklemeyi öğreniyorum senden kalanla.

Bir ara soruyorsun:
“Neyi bu kadar savunuyorsun?”
Gülümsüyorum,
Adını koymadan anlatıyorum.
Diyorum ki,
Bazı ihtimaller vardır,
Gerçekleşmeyeceğini bilsen bile
Onlardan vazgeçmek
İnsanın kendinden vazgeçmesi gibi.
Ve tam orada,
İçimde yıllardır duran o cümleler yerini buluyor

SEN BEKLEMeye

DEĞERSİN
YOKSA BEN DE
BİLİYORUM
GELMEYECEĞİNİ

Sonra sessizlik oluyor,
Hani konuşmanın en dürüst hâli.
Gözlerin başka bir hayatın kapısını aralıyor,
Benimkiler bu hayatta kalmayı seçiyor.
“Keşke” diyorum,
Sen “zaten” diyorsun,
İki kelime arasında koskoca bir ömür sığıyor.
Kim haklı bilmiyoruz,
Ama ikimiz de kaybettiğimizi biliyoruz.

Şimdi biri bana sorarsa,
“Niye hâlâ bekliyorsun?” diye,
Uzun uzun anlatmam gerekmiyor.
Çünkü bazı cümleler vardır,
İnsanı ayakta tutar,
Bazıları da
İnsanın dizlerinin bağı çözülse bile
Onu kendisi yapar.
Ben beklemeyi seçmedim belki,
Ama beklemeye degecek birini sevdim.
Sevgilerimle

Şair - Yazar
Fikret ONAY
(Almanya - Dortmund)

ÖMER DEMİR**KIRGINIM**

Daha küçükten büktü felek boynumu
Kavurucu sıcağına, kızgın taşına KIRGINIM
Büyümedim hiç, büyütemedim umudumu,
İçimdeki boynu bükük çocuğa KIRGINIM

Düştüm ellerimle sildim kendi kanımı
Can dediklerimden esirgemedim canımı
Yılda bir kez olsun sormazlar mı halimi
Kıymeti bilinmeyen vefaya KIRGINIM

Umar mı insan umar sevdiklerinden
Uğruna can alıp can verdiklerinden
Soğudu ruhum bitmeyen hasetçilerden
Mecliste verdiğim sırrıma KIRGINIM

Öksüzün, kalır değerlerin dünyada
Can ayrılır tenden, silinir akıldan canan da
Bil ki helallik sorarlar musalla taşında
Yalandan saf tutup ağlayanıma KIRGINIM

*Yalansız, riyasız yaşamımızın menfaatçi
iki yüzlü aktörlerine ithafen...*

Ömer DEMİR**ALİ KÖŞKER**
Kültür ve Turizm
Bakanlığı Halk Şairi

Şu kısacık ömrümüzde mutluluk
içinde yaşayabilmek için, kalplerin
sevgi ile dolması gerekir. Bu konuyu
anlatan şiirimi paylaşmak istedim.
Saygılarımla.

SEVGİ PINARI

Çok gezdim dolaştım Dünya alemi
İzin bulamadım ben bu sevginin.
Elek ile çok eledim dilimi
Sözün bulamadım ben bu sevgimin.

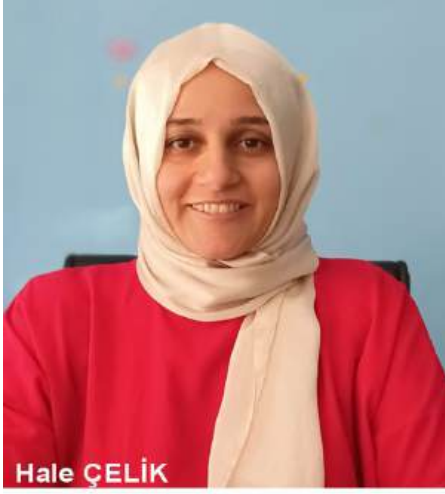
Gönül bahçesine kalpten girerken
Muhabbet bağında güller dererken
Özümüzde mutluluğu ararken
Özün bulamadım ben bu sevginin.

Sevgi pınarından su içsem kansam
Mutluluk sözüne ekmeği bansam
Sevgi için ateş közündeyansam
Közün bulamadım ben bu sevginin.

Bestelerde sevgi sözü duysaydım
Sol böğrümeye nağmeleri koysaydım
Heyecanla sazlarımı çalsaydım
Sazın bulamadım ben bu sevginin.

Köşkerim ben dörtgöz ile bakardım
Bulsaydım tezlerini okurdum
Kelimesin ilmik ilmik dokurdum
Tezin bulamadım ben bu sevginin.

ALİ KÖŞKER
KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI HALK ŞAİRİ

Bu Nasıl Bir Yüzyıl?

Son zamanlarda eminim herkesin kafasında aynı soru “ Nasıl bir yüzyıla denk geldik ya rabbim?” benim kafamda bir soru daha var; kötülük hep bu kadar şiddetli vardı da biz mi fark etmiyorduk?

Netice son derece gelişmiş bir teknoloji ağı içerisine hapsoldük. Bizden binlerce kilometre ötede yaşanan bir haberi saniyeler içinde öğrenebiliyoruz. Her yerden, her şeyden haberimiz var. Ama bu demek olmuyor ki ulaştığımız her bilgi doğru, gördüğümüz her resim gerçek. Bunun ayırımını yapmak, okuduğunu gördüğünü sentezlemek bizlerin görevi.

Fotoğrafa bakmak yazıyı okumaktan kolay görünüyor çağımızda. Ya da beş on saniyelik videolara göz gezdirmek.. Yine söylüyorum ve ömrüm yettiğince de söylemeye devam edeceğim; bizi düşünmekten uzaklaştırmaya çalışıyorlar!

Son dönemlerde revaçta olan “yapay zeka” konumuz var zaten oraya hiç girmek istemiyorum. İnsan sevgilisine yazacağı mesajı da yapay zekaya sormaz ya! Ne ara bu kadar duygularını bile ifade edemeyen bir topluma dönüştük bilemiyorum.

Teknoloji amaç değil, araç olmalı bence..

Sokakta sabahtan akşama kadar oynayan, elinde salçalı ekmekle büyümüş çocuklardanım ben. Herkesin ev telefonu olduğu dönemler. Annem, babam beni okul çıkışlarında merak etmez, okula olursa bir toplantıdan toplantıya uğrardı. Daha okula başlamadan sarı beş binliklerden altı tane yapınca dolmuşa binebileceğimi öğrenmişim.

Ben ve akranlarım tek başıma dolmuşa binebilen bir çocukluk yaşadık. Elinde cep telefonu olmadan, akıllı saati ile takip edilmeden bu yaşa kadar gelebildik.

Peki ne değişti sizce? Ne değişti de insan kapı komşusuna güvenemez oldu, okula çocuğunu tek başına gönderemez oldu, sokağa çıkartmaya cesaret edemez oldu, deprem filan olursa çocuğuna kendini tek başına koruyabilmesi gerektiğini öğretecek duruma geldik?

Ne oldu nasıl oldu net bir çıkarım yapmak kolay olmayacaktır. Bildiğim bir şey varsa dünyayı yaşanır bir hale getirmek ve mutlu anılar biriktirebilmek yine bizim elimizde.

Okumaktan, araştırmaktan, düşünmekten vazgeçmeyen bir toplum olabilmek ümidi ile vesselam...

Hale ÇELİK

Ruhumun Göğünde Bi Sen

Gözlerin...

Kainatın henüz yazılmamış en derin ve anlamlı heceleri
Varlığıyla kendimi bulduğum yokluğuyla kaybolduğum gözlerin...
Bakışın, miladı olmayan bir zamanın içinde huzurla kaybolmak gibi
Gözlerinin tebessümüyle silinir bende zaman ve mekan, o an içinde bir nehir çağlar
Hırçın okyanuslardaki dev dalgalardan ve hatta benliğimden kaçıp sığınacağım tek liman
gözlerin..
Seninle başlar her sabahım ve seninle anlam bulur bu koca cihan
Rüzgarın fısıldadığı o vuslatın ısıtır her zerremi..
Sen varsan gökyüzüm mavinin en güzel tonu, kalbimde güller açar
Bir çocuğun mutluluğu gibi özgürce uçurtmam uçar
Varlığın, semanın o eşsiz huzur dolu mavisine özgürce kanat çırpır
Sende kaybolmak aslında aslıma rücu edip kendimi bulmaktır

Yokluğun...

Yıldızları sönmüş bir gecenin zifiri sessizliğine mahkûm olmakcasına
Adının geçmediği her an nefesim daralır, dünyam harabe
Saçlarının her telin de gün doğumunda idam sehpasında sallanırım
Sensiz dünyam, pusulası kaybolmuş bir geminin beyhude menzili
Gözlerim dolar ve her damlasında boğulurum, yok olurum sanki
Düştüğüm o dipsiz kuyu ki yankım bile küskündür bu garip kendime
Sesin kesilince kulaklarımdan, çöllerin susuzluğu çöker dudaklarıma
Sessiz bir çığlıkla fısıldayarak isminle ıslanır dudaklarım
Bir damla vuslatın için feda ederim ömrümü sana giden her adıma

Kavuşmak...

Ağır bir gurbetin, bir gülüşünde son bulması
Bakışının değdiği yerde mevsim değişir bahar olur çiçekler açar
Seninle her nefes, yarım kalmış bir masalın tamamlanması
Işığın sızınca karanlığıma bin yıllık sönmeyecek yangınlar söner ruhumda
Sen benim gökyüzüm, geniş uçsuz bucaksız sıcacık yüreğinle her daim başucumda
Gökkuşağımsın tüm renkleri gördüğüm, toprağım vatanım kutsalım, iki cihanım
Bütün evrenin güzellikleri birleşmiş sanki o küçük küçük avuçlarında
Ellerimde beş vakit duam
Sesinle kalmadı ne geçmişin sızısı ne geleceğin kaygısı sen bana deva şifam
Artık ne yol yorar beni ne de o insafsız mesafeler
Çünkü menzilim sensin, her adımım sana çıkan sokaklar
Sustu içimdeki fırtına
Bir mısra değil bu bir ömrün diz çöküp şükretmesidir Yaradan'a
Sen benim sol yanımsın sen benim bitmeyecek şafağımsın
Vuslatına müebbet yediğim kanatlarımsın
Ben seninle tamamladım, artık ebediyen sende kalayım.

Muhammed MERMER

CİHAT KİTİŞ**ÖLÜM**

Ölümdür insanı, hakikate yük eden,
Öyleyse neden, önyargılara fark eden.
İnsan değil midir, ölüme koşan,
Öyleyse dünyada bunca ceset neden.

Geldik cihana, bırakmak lazım eser,
Ölüm gerçekse, onu ilim yok eder.
Aşkır ölümü yeşerten, İlimi var eden,
Varsa aşk, yoktur önyargı hakikatten.

Aratsın aşkı, ömrün tükenene kadar,
Bilmezsın aslında, kendi özündür aşk.
Bulursan özünü, bulursun yarenini,
Bilmezsın aslında, kendi özündür aşk.

Cihat KİTİŞ**ŞÜKELA**

Vazgeçemem senden, çile çeker dururum,
Yoktu hiç umut, neden ağlar dururum.
Karanlık dehlizdeyim, seni arar dururum,
Ölüm düşeyindeyim, gözlerinde boğulurum.

Belki acı çekmektir muradım,
Hatırlamam gülüşünü, silindi mihenk taşım.
Medet ister hâlâ senden yüreğim,
Ölüm düşeyindeyim, kavuşmaktır muradım.

Hasrettir beni yerden yere vuran,
Ummandır gözlerin, beni boğan.
Unuttum artık, senden hatıra kalan,
Gelmesen de olur şimdi, vuslattır hatıran.

Cihat KİTİŞ**Adem DEMİR****GELDİK GİDERİZ AHİRET VAR**

Gönlümdeki yaralara dokunan yâr
Yakıp gittiğini unuttum mu sanar
Gözümün içine bakıp yalan sayar
Geldik faniden gideriz ahiret var

Ne deyyuz nede kafirlere Cennet var
Hakkın düşmanına acımayacaklar
Haksızlıklar gün ışığa çıkacaklar
Geldik faniden gideriz ahiret var

İhanetten özür dilesen ne çıkar
Kırılan kalp yakan izler acılar var
Ölmeden ölümü tatmak kismetse yâr
Geldik faniden gideriz ahiret var

Dağı deler sabırla damlayan sular
Saman altından ihanet akıtan var
Suça hataya suçlu arar insanlar
Geldik faniden gideriz ahiret var

Kılınan namazdır mezarda ışıklar
Edilen sözler yanımda mezardalar
İstemesen de mahşerde buluşmak var
Geldik faniden gideriz ahiret var

Bizde Haktan başkaya yer yok diyorlar
Hakkı tağhutun hükmünde arıyorlar
Hakkı Hakka teslim etmeyen insanlar
Geldik faniden gideriz ahiret var

Sustum gayri ALLAH'A şikâyetim var
Korkma bu garibinde bir sahibi var
Unutsak ta ahirette bekliyorlar
Geldik faniden gideriz ahiret var

Fanide ölmek çözüm değil geçiş yâr
Kefen hariç toprağa götürün mi var
Ne ana ne baba ne yar kurtarırlar
Geldik faniden gideriz ahiret var

Adem DEMİR
Endonezya